

СТИВЪН КИНГ

НАТЯСНО

Превод от английски: Весела Прошкова, Адриан Лазаровски, Стефан
Георгиев, 2009

chitanka.info

Къртис Джонсън имаше навика да кара велосипед. Всяка сутрин изминаваше по девет километра. След смъртта на Бетси се беше отказал за известно време, но тогава откри, че без сутрешното упражнение се чувства още по-тъжен. Това го накара отново да се качи на велосипеда. Единствената разлика в сравнение с преди беше, че престана да носи каска. Изминаваше пет километра надолу по Гълф Булевард, а след това завиваше и се връщаше по обратния път. Никога не напускаше алеите за велосипедисти. Въпреки че вече не му пукаше за живота, той продължаваше да спазва законите.

Гълф Булевард беше единственият път на остров Търтъл. Той минаваше покрай редица богаташки къщи. Къртис не забелязваше къщите и за това си имаше причина — самият той беше богат. Беше натрупал богатство по старомодния начин — на фондовата борса. Имаше и друга причина да не обръща внимание на луксозните имения — никога не беше имал проблеми с хората, които живееха там. Единственият му проблем беше Тим Грънуолд, наричан още Шибаняка, а той живееше в другия край. Негов беше не последният, а предпоследният парцел. Противоречията между двамата се кореняха точно в този последен парцел. Имотът беше най-големият и имаше най-хубавата гледка към залива, а освен това беше незастроен. Имаше само шубраци, бурени, палми и няколко австралийски бора.

Най-хубавото на сутрешните разходки беше откъсването от телефона. Къртис официално излизаше извън мрежата. Щом се върнеше, телефонът много рядко напускаше ръката му, особено когато борсата беше отворена. Той се движеше доста. Обикаляше из къщата, използвайки безжичния телефон, като от време на време се връщаше в кабинета си, за да погледне непрекъснато променящите се цифри на монитора. Понякога той излизаше от къщата и отиваше до пътя. Тогава взимаше мобилния си телефон. Обикновено тръгваше надясно, към края на Гълф Булевард. Към къщата на Шибаняка. Никога обаче не се доближаваше толкова, че да рискува да бъде забелязан от Грънуолд. Къртис не желаше да му доставя това удоволствие. Той само искаше да се убеди, че онзи не е започнал да действа. Не че Шибаняка можеше да прекара незабелязано тежките машини. Нямахме как да стане дори и през нощта. Къртис спеше леко, откакто Бетси не беше до него в леглото. Той все пак проверяваше, като обикновено се скриваше зад най-близката до парцела палма. Просто за да е сигурен. Защото

разрушаването на незастроени имоти и затрупването им с тонове бетон беше основното занимание на проклетия Грънуолд.

А Шибаняка беше хитър.

Засега всичко беше наред. Ако Грънуолд се опиташе да направи нещо, Къртис щеше да го гръмне (използвайки законови средства, разбира се). Междувременно Грънуолд трябваше да отговаря за Бетси и нямаше да му се размине. Въпреки че Къртис вече беше изгубил желание да влиза в схватка (казваше си, че не е така, но чувстваше, че това е самата истина), той щеше да направи всичко възможно Грънуолд да си получи заслуженото. Шибаняка щеше да разбере, че Къртис Джонсън има челюсти от хромирана стомана, от чиято захапка няма отървяване.

В този вторник Къртис се прибра вкъщи след сутрешното упражнение. До отварянето на Уолстрийт оставаха десет минути. Както винаги той взе мобилния си телефон и провери дали има нови съобщения. Бяха две. Едното беше от магазина за електроника. Вероятно продавачът щеше се да опита да му пробута нещо под предлог, че се интересува дали Къртис е доволен от плазмения телевизор, който беше купил преди месец.

Когато премина към следващото съобщение, той прочете следното: 383 — 0910 ШИБ.

Шибаняка. Дори нокията му знаеше какъв е Грънуолд. Знаеше, защото Къртис я беше научил. Въпросът се състоеше в това какво искаше от него Шибаняка в този юнски вторник.

Може би споразумение според условията на Къртис?

Той се изсмя на тази абсурдна идея, а след това пусна съобщението. За негова огромна изненада Грънуолд искаше точно това или се преструваше, че го иска. Къртис си помисли, че онзи се опитва да го праметне, но не разбираше с каква цел. А освен това и гласът му беше угрижен, леко провлачен. Струваше му се, че долавя нотка на тъга. Точно така звучеше и гласът на Къртис напоследък. Точно така говореше по телефона, докато се опитваше отново да се настрои към „играта“.

— Джонсън... Къртис — прозвуча гласът на Грънуолд. Той сякаш се беше поколебал как да се обърне към Къртис. Продължи да мълча угрижено: — Не мога де се бия на два фронта. Хайде да сложим край. Вече не ми се занимава с това. Ако изобщо някога ми се е

занимавало. Натясно съм, съседе. — Чу се въздишка. — Ще ти отстъпя парцела без никакви финансови претенции. Ще те обезщетя също така за твоята... за Бетси. Ако си съгласен, можеш да ме намериш в Дъркин Гроув. Днес ще бъда там през повечето време. — Последва дълга пауза. — Напоследък често ходя там. От една страна, все още не вярвам, че финансирането пропадна, а, от друга, не се изненадвам изобщо. — Още една дълга пауза. — Вероятно разбираш какво имам предвид.

Къртис разбираше. Самият той сякаш вече не можеше да „надуши“ пазара. А освен това не му пукаше. Внезапно усети, че в душата му се промъква съчувствие към Шибаняка. Този провлечен глас...

— Ние бяхме приятели — продължи Грънуолд. — Помниш ли? Аз помня. Не мисля, че отново ще се сприятелим, нещата стигнаха твърде далеч, но поне отново можем да бъдем съседни. Съседе. — Последва нова продължителна пауза. — Ако не се видим, просто ще кажа на адвокатата си да подготви сделката. Според твоите условия. Но...

Чуваше се само дишането на Шибаняка. Къртис изчака. Беше приседнал до кухненската маса. Все още не осъзнаваше какво чувства. Засега.

— Но ми се иска да ти стисна ръката и да ти кажа, че съжалявам за кучето. — Чу се хълцане, което много приличаше на сподавен плач. Невероятно! Последва изщракване, а след това автоматът съобщи, че няма други съобщения.

За момент Къртис остана неподвижен. Огръваше го един сноп лъчи от яркото слънце на Флорида. Климатикът беше безсилен срещу тях, дори в този час. След това той отиде в кабинета си. Борсата вече работеше. Цифрите, които мониторът показваше, бяха възобновили безкрайното си пълзене. Осъзна, че те не означават нищо за него. Остави ги да си пъплят, написа кратка бележка за госпожа Уилсън: „Излизам по работа“, а след това напусна къщата.

Той влезе в гаража. Нещо го накара да предпочете скутера пред беемвето. Щеше да му се наложи да пресече главния път от другата страна на моста. Нямахше да му е за първи път.

Той почувства болка и тъга, когато взе ключовете от скутера и чу издрънкването им. Предполагаше, че това чувство ще изчезне с

времето, но засега го приемаше почти с желание. Сякаш приветстваше приятел.

* * *

Търканията между Къртис и Тим Грънуолд бяха заради Рики Винтън, който едно време беше стар и богат, а след това стана стар и изкуфял. Преди да се превърне в мъртвец, той продаде на Къртис Джонсън незастроения парцел, който се намираше в края на остров Търтъл. Цената беше милион и половина долара. Възрастният мъж беше взел капаро в размер на сто и петдесет хиляди и беше подписал договора.

Къртис изпитваше леки угризения заради това, че беше праметнал дъртия пръч, но пък от друга страна, Винтън беше собственик на компания за производство на кабели и едва ли щеше да умре от глад. При все че милион и половина беше смешно ниска цена за такъв прекрасен имот, сделката все пак не беше безумно неизгодна за продавача, като се има предвид сегашното състояние на пазара.

Всъщност... беше, но с дъртака се бяха харесали, а и Къртис беше от хората, които вярваха, че в любовта и на война всичко е позволено. И тъй като бизнесът е нещо като война... Икономката на Винтън — същата тази госпожа Уилсън, която сега се грижеше за къщата на Къртис, присъстваше на подписването. Когато премисли, той стигна до извода, че от вълнение е допуснал грешка.

Месец след като продаде незастроения парцел на Къртис Джонсън, Винтън го продаде и на Тим Грънуолд — Шибаняка. Този път цената беше по-нормална — пет милиона и шестстотин хиляди долара. Винтън може би не беше чак такъв глупак, а може би си падаше малко мошеник, въпреки че беше с единия крак в гроба. Какъвто и да беше обаче, този път той взе половин милион капаро.

Свидетел на подписването на договора с Грънуолд беше градинарят на Шибаняка (по случайност той се грижеше и за градината на Винтън). Същата съмнителна работа, но Къртис предполагаше, че Грънуолд е бил не по-малко развълнуван от него. Само че вълнението на Къртис произтичаше от идеята да запази края на остров Търтъл чист, девствен и тих. За това мечтаеше той.

За разлика от него Грънуолд искаше да строи. Един комплекс от апартаменти, а може би дори два. Кулите-близнаци на Шибаняка. Къртис беше виждал подобни комплекси. Във Флорида те никнеха като глухарчета върху недобре окосена ливада. Той знаеше какви хора ще настани там Шибаняка — идиота, които смятат, че пенсионните фондове са ключ към небесното царство. Щяха да строят четири години, а след това навсякъде щяха да плъзнат болнави възрастни мъже на велосипеди. Пенсионерките щяха да се излежават и да си пушат цигарите, без да им пука, че техните фризирани кученца дрискат навсякъде из плажа. И, разбира се, изцапаните със сладолед хлапета, носещи имена като Линдзи или пък Джейсън. Къртис знаеше, че ако не вземе мерки, цял живот ще слуша гневните им викове: „Ама нали обеща, че днес ще ходим в Дисни!“

Той нямаше да позволи това да се случи. Оказа се, че няма да му е трудно. Парцелът не беше негов и може би никога нямаше да стане, но не беше и на Грънуолд. Не принадлежеше дори и на роднините, които бяха изпъзели от нищото като хлебарки и бяха започнали да душат подписите на свидетелите. Собственици бяха адвокатите и съдът.

А това означаваше, че на практика парцелът не принадлежеше на никого.

На Къртис му харесваше да има работа с такива собственици.

Споровете продължаваха вече две години и разходите му по делото бяха набъбнали до четвърт милион. Той се опитваше да гледа на тези пари като дарение за някоя особено симпатична организация за защита на природната среда. Такава като „Грийнпийс“, наречена „Джонсънпийс“ може би. Само че той не можеше да приспадне това дарение от данъка върху доходите си. Грънуолд обаче го беше нервирал. Грънуолд беше направил нещата лични, защото мразеше да губи (в онези дни Къртис също мразеше да губи, но сега вече беше поомекнал), а и защото имаше лични проблеми.

Госпожа Грънуолд беше получила развод. Това беше личен проблем номер едно. Тя вече не беше госпожа Шибанякова. А освен това личен проблем номер две — Грънуолд се беше оперирал. Къртис не знаеше дали е имал рак, но знаеше, че Шибаняка излезе от болницата в Сарасота в инвалидна количка и отслабнал с десетина килограма. Впоследствие той заряза инвалидната количка, но така и не

възвърна нормалното си тегло. Кожата на врата му вече не изглеждаше стегната като преди.

И компанията му вече не изглеждаше добре. Къртис видя с очите си какво представлява последната разрушителна кампания на Шибаняка. Селото се казваше Дъркин Гроув. То се намираше на континента, на четирийсет километра източно от остров Търтъл. Мястото приличаше на незавършен призрачен град. Къртис паркира колата си на едно близко хълмче и огледа зарязания обект. Почувства се като генерал, който наблюдава разрушен вражески лагер. Беше осъзнал, че като цяло животът е едно изкушение.

Бетси беше променила всичко. Тя беше болонка. Възрастна, но доста жизнена. Когато Къртис я разхождаше по брега, тя винаги носеше в устата си червения гумен кокал. Когато Къртис искаше да гледа телевизия, той просто казваше: „Донеси проклетото дистанционно, Бетси.“ Тя отиваше до масичката, захапваше дистанционното и му го донасяше. Тя се гордееше се със себе си, а и той се гордееше с нея. В продължение на седемнайсет години кучето му беше най-добрият приятел. Френските болонки рядко живеят повече от петнайсет години.

След това Грънуолд постави електрическа ограда между двата имота.

Шибаняка.

Грънуолд твърдеше, че напрежението не е било много високо. Казваше, че може да докаже това, и Къртис му вярваше. Волтажът обаче беше достатъчно висок за едно понапълняло възрастно куче, което на всичкото отгоре имаше болно сърце. И защо пък точно електрическа ограда? Шибаняка беше изрекъл купища глупости за това как трябва да бъдат спрени евентуалните крадци, които според него биха могли да минат през имота на Къртис и да влязат „замъка“ Ла Шиб. Къртис не му вярваше. Той смяташе, че печените крадци биха дошли по море. Смяташе също така, че на Грънуолд му е криво заради парцела на Винтън и че е поставил електрическата ограда само и само за да раздразни добрия си съсед Къртис Джонсън. А може би и за да нарани любимото му кученце. А дали е искал да убие милото животинче? Къртис вярваше, че онзи е сметнал смъртта на Бетси за бонус.

Той не беше сантиментален, но въпреки това плака, когато преди кремацията откачи металната плочка от нашийника на Бетси.

Къртис поиска обезщетение на стойност хиляда и двеста долара — цената на кучето. Ако можеше да го осъди да плати десет милиона — на толкова приблизително можеше да се оцени болката, която изпита при вида на дистанционното, което никога повече нямаше да бъде олигавяно — той щеше да го направи на секундата. Адвокатът му обаче каза, че гражданският съд не се интересува от болката и страданието. Тези неща имали значение при разводите, а не при кучетата. Той трябваше да се задоволи само с хиляда и двеста долара, но щеше да си ги вземе.

Адвокатите на Шибаняка поддържаха тезата, че електрическата ограда е била поставена доста навътре в имота на Грънуолд — на десет метра от граничната линия. В резултат на това битката започна. Тя продължаваше вече осем месеца. Къртис вярваше, че тактиката на отлагане, която бяха възприели адвокатите на Шибаняка, означава, че има шанс да спечели делото. Той също така вярваше, че нежеланието им да предложат споразумение и нежеланието на Грънуолд да кихне тези хиляда и двеста долара означава, че и за него битката е станала лична. Тези адвокати им излизаха доста солено. Само че нещата вече не опираха до парите.

Докато минаваше покрай запустелите земеделски земи (Грънуолд гореше от желание да строи и тук), Къртис си мислеше, че би трябвало да се чувства по-щастлив от този неочакван обрат. Победата обикновено кара сърцето на човек да трепне, а неговото сърце не трепваше. Той като че ли искаше единствено да се види с Грънуолд, да изслуша неговото предложение и да сложи край на всичко, ако, разбира се, предложението му не беше твърде абсурдно. При това положение имаше вероятност хлебаркоподобните роднини да придобият парцела на Винтън и да започнат да строят. Имаше ли някакво значение? Като че ли не.

Къртис също имаше проблеми, с които трябваше да се справя. Неговите обаче бяха психически, а не брачни (пази Боже), финансови или физически. Те бяха започнали малко след като откри вкочаненото тяло на Бетси. Някои хора биха нарекли тези проблеми невроза, но Къртис знаеше, че те не са нищо друго освен мъка.

Загубата на интерес към фондовата борса, която беше открил на шестнайсетгодишна възраст и която оттогава винаги будеше силни чувства у него, беше най-очевидният елемент от неговата мъка, но в никакъв случай не и единственият. Той беше започнал да мери пулса си и да брои колко движения на ръката прави при миенето на зъбите си. Вече не можеше да носи тъмни ризи, защото за пръв път след ученическите си години имаше пърхот. Белите люспи се отделяха от скалпа му и се сипеха по раменете му. Извиваха се същински снежни вихрушки, когато се решеше. Не му харесваше това, което правеше, но понякога се усещаше, че използва гребена, докато седи пред компютъра или говори по телефона. На няколко пъти протърка кожата на главата си до кръв.

Търкаше ли търкаше. Разравяше бялото мъртвило. Понякога, докато гледаше дистанционното на масичката, си мислеше колко щастлива изглеждаше Бетси, когато му го донасяше. В очите на хората много рядко има толкова щастие, особено когато същите тези хора са заети.

Сами (масажистката, при която ходеше веднъж седмично) твърдеше, че това е криза на средната възраст. Тя каза на Къртис, че трябва да прави секс, но така и не му предложи услугите си.

Все пак думите ѝ звучаха правдоподобно. Толкова правдоподобно, колкото речите на политиците. Той не знаеше дали провалът с парцела на Винтън беше довел до кризата, или кризата беше довела до провала. Той обаче беше наясно, че всяка краткотрайна болка в гърдите поражда у него мисли за сърдечен удар, а не за лошо храносмилане. Беше започнал и да се опасява, че зъбите му ще изпаднат, въпреки че те никога не му бяха създавали проблеми. А когато настина през април, стигна до извода, че е пред пълен имунен срив.

Имаше и още един малък проблем. Натрапчивите мисли, за които не беше споменавал на личния си лекар. Дори и на Сами не беше казвал, а с нея той споделяше всичко.

Те отново го връхлетяха, докато пътуваше по рядко използвания път № 17, който беше съвсем запустял, след като направиха новия участък. Точно тук, сред притискащите го от двете страни шубраци, бръмчащите в неокосената трева буболечки, жужащите далекопроводи и зверски припичащото слънце.

Той знаеше, че само да си помисли за натрапчивите мисли, и те се появяват. Но нищо не можеше да направи. Съвсем нищо.

Отби вляво, когато видя отклонението за Дъркин Гроув, и изключи веспата от скорост. Между коловозите растеше трева, а една стрелка сочеше пътя към неуспеха. След това, докато моторът мъркаше доволно между краката му, той бръкна с два пръста в гърлото си. Рефлексът му за повръщане беше позакърнял през последните два-три месеца и трябваше да напъха ръката си почти до китката, за да постигне успех.

Къртис се извърна встрани и повърна закуската си. Той не целеше да се отърве от храната, която беше погълнал. Да, имаше проблеми, но булимията не беше един от тях. Не харесваше дори самото повръщане. Харесваше стягането в гърлото и стомаха, и придружаващото ги инстинктивно отваряне на устата. В такъв момент тялото му беше напрегнато, готово да изхвърли неканения гост.

Миризмата на орлови нокти внезапно стана по-силна, светлината — по-ярка. Слънцето печеше по-силно от всякога. Той имаше чувството, че кожата на врата му се пържи и че може би точно в този момент клетките там се бунтуват, канейки се да влязат в хаотичния свят на меланомата.

Не му пукаше. Той беше жив. Пръстите му отново навлязоха в гърлото и започнаха да търкат чувствителната лигавица. И останалата част от закуската излезе навън. На третия път се появиха само няколко дълги нишки слюнка, които бяха обагрени в бледорозово заради разраненото му гърло. Той вече се чувстваше удовлетворен и вече можеше да продължи по пътя за Дъркин Гроув — недовършената лятна резиденция на Шибаняка.

Докато пърпореше със скутера си по коловозите на буренясалия път, Къртис си помисли, че може би не само Грънуолд е натясно.

Дъркин Гроув не изглеждаше добре.

По неасфалтираните улици, а също и в сутеренните помещения на недовършените сгради имаше локви. Всичко, което Къртис видя — магазините без покриви, изоставената строителна техника, жълтите предупредителни ленти — свидетелстваше, че тук има големи финансови проблеми. Къртис не знаеше какво е довело до неплатежеспособност Шибаняка — дрязгите около парцела на Винтън, развода, болестта или делото за смъртта на кучето, но знаеше със

сигурност, че това е неплатежоспособност. Беше убеден в това още преди да стигне отворената порта и да види поставената там табела:

ОБЕКТЪТ Е ЗАТВОРЕН ОТ ГРАДСКИЯ ОТДЕЛ ПО СТРОИТЕЛСТВО И ПРОЕКТИРАНЕ,
ГРАДСКАТА ДАНЪЧНАТА СЛУЖБА, ДАНЪЧНАТА СЛУЖБА НА ЩАТА ФЛОРИДА И
СЛУЖБА „ВЪТРЕШНИ ПРИХОДИ“ НА СЪЕДИНЕНИТЕ ЩАТИ

ПО-ПОДРОБНА ИНФОРМАЦИЯ ЩЕ ПОЛУЧИТЕ НА ТЕЛЕФОН: 941-555-1800

Отдолу някакъв умник беше написал със спрей: „Фелацио ще получите на вътрешен 69.“

Пътят ставаше целия в дупки, след като човек подминеше единствените три сгради, които изглеждаха завършени — два магазина от едната страна и къща-образец — от другата. Къщата-образец беше толкова кичозна, че кръвта на Къртис направо се смрази. Веспата трудно можеше да се справи с неравния път, така че той паркира зад един булдозер, който беше толкова обрасъл с бурени, сякаш беше стоял на това място цял век. След това той свали стъпенката и загаси двигателя.

Тишината се спусна и запълни празнината, която досега беше заета от пърпоренето на веспата. Изграчи гарван, друг го последва. Къртис погледна нагоре и видя три гарвана, кацнали на издигнатото около една недовършена тухлена сграда скеле. Помисли си: „Банка ли са искали да построят? За момента прилича на надгробния камък на Грънуолд.“ Идеята не му се стори смешна. Прииска му се отново да бръкне с пръсти в гърлото си. Вероятно щеше да го направи, ако в дъното на пустата улица не забеляза човек. Той стоеше до един бял седан, на чийто преден капак беше изрисувана зелена палма. Над палмата имаше надпис „Грънуолд“, а под нея — „Предприемачи и строители“. Мъжът махаше на Къртис. По неизвестни причини Грънуолд днес караше служебна кола, а не поршето си. Къртис си помисли, че може би е продал поршето. Имаше вероятност служба „Вътрешни приходи“ да му го е взела, а това означаваше, че имотът му на остров Търтъл също можеше да „отпътува“. При това положение парцелът на Винтън би бил най-малкият му проблем.

Къртис си помисли: „Дано му останат достатъчно пари да плати за кучето ми.“ След това махна на Грънуолд, извади ключа и включи алармата. Просто навик, не мислеше, че на такова място има вероятност да откраднат веспата. Пусна ключа в джоба, в който беше мобилният му телефон. Закрачи по мръсната, така наречена „главна“ улица, която вероятно никога нямаше да бъде асфалтирана. Възнамеряваше да разреши проблемите помежду им веднъж завинаги, ако е възможно. Внимателно отбягваше локвите, които се бяха образували след снощния дъжд.

— Здравсти, съседе! — каза Грънуолд, когато Къртис се приближи. Носеше панталони с цвят как и фланелка, на която беше щампована зелена палма — логото на компанията му. Фланелката му седеше като чувал. Лицето му беше бледо, с изключение на трескавата червенина, избила в горната част на скулите и тъмните, почти черни кръгове под очите. Въпреки че гласът му звучеше бодро, той изобщо не изглеждаше добре. „Каквото и да са се опитали да отстранят при операцията, не са успели“ — помисли си Къртис. Грънуолд държеше едната си ръка зад гърба. Къртис си помисли, че е бръкнал в задния джоб на панталоните си. Оказа се, че не е така.

Малко по-нататък по осеяния с локви и коловози път имаше фургон. Полевият офис, може би. Виждаше се бележка, която беше сложена в найлоново джобче и беше прикрепена към вратата с помощта на малка вакуумна чашка. Бяха написани много неща, но единственото, което Къртис успя да прочете (другото нямаше смисъл да го чете), бяха думите най-отгоре — „Влизането забранено“.

Да, за Шибаняка бяха дошли тежки времена. „Твърдичко ти е това сиренце, а?“ — би казал Артър Ивлин Уо^[1].

— Грънуолд? — Тази дума беше напълно достатъчна за начало, като се имаше предвид какво беше сполетяло Бетси. Това заслужаваше Шибаняка. Къртис спря на около три метра от него. Беше разкراчил леко крака в опит да избегне една локва. Краката на Грънуолд също бяха разкрачени. На Къртис му мина през ума, че това е една класическа поза — стрелците стоят на единствената улица в някакъв призрачен град и се канят да разрешат спора си.

— Здравсти, съседе! — повтори Грънуолд, като този път се засмя. В смеха му имаше нещо познато. А защо пък да няма? Със сигурност и

преди беше чувал смеха на Шибаняка. Не можеше да си спомни точно кога, но нямаше начин да не го е чувал.

Срещу фургона, недалеч от служебната кола, с която Грънуолд беше дошъл, имаше четири сини тоалетни. Около тях бяха поникнали бурени и някакви оклюмали жълти цветчета. Юнските порои (по тези географски ширини природата често се гневеше в следобедните часове) бяха подкопали земята пред тях и бяха образували канавка. Направо канал. Сега там имаше застояла вода, чиято мазна повърхност беше покрита с цветен пращец. Поради тази причина небето не успяваше да се отрази в нея. Четирите тоалетни се бяха наклонили напред като стари надгробни камъни. Очевидно преди време тук е имало доста хора. Имаше още една тоалетна. Тя беше паднала и лежеше с вратата надолу върху канавката. Това беше последното доказателство в подкрепа на факта, че този безумен проект няма да види бял свят.

Единият от гарваните излетя от скелето, изграчи на застаналите един срещу друг мъже и запляска с криле в маранята. Буболечките бръмчаха безметежно из високата трева. Къртис усети, че тоалетните миришат. Вероятно от доста време не ги бяха изпомпвали.

— Грънуолд? — каза отново той. След това, просто защото се налагаше да каже още нещо, добави: — С какво мога да ти помогна? Някакъв проблем ли трябва да обсъдим?

— Е, съседе, въпросът е как аз мога да ти помогна. За това става дума. — Той се засмя, но после сподави смеха си. Къртис разбра защо този звук му е познат. Беше го чул в края на съобщението на Шибаняка. Оказа се, че онова не е било сподавен стон. А мъжът не изглеждаше болен, не просто болен. Той изглеждаше луд.

„Разбира се, че е луд. Той е загубил всичко. А ти се нави да отидеш сам при него. Не си обмислил добре нещата.“

Не беше. След смъртта на Бетси той страшно много неща не беше обмислял добре. Не виждаше смисъл. Нямаше да е зле да се беше понапънал поне този път.

Грънуолд се усмихваше. А може би просто показваше зъбите си.

— Забелязах, че не носеше каска, съседе. — Той поклати глава, хилейки се налудничаво. Косата му се поклащаше покрай ушите. Като че ли отдавна не я беше мил. — Обзалагам се, че една съпруга не би позволила подобно нещо, но, разбира се, хората като теб нямат

съпруги, нали? Те имат кучета. — Той провлачи последната дума и се получи „кууучетаа“.

— Мамка му, тръгвам си — заяви Къртис. Сърцето му блъскаше, но той не смяташе, че гласът му трепери. Надяваше се, че не трепери. Изведнъж му се стори, че е изключително важно Грънуолд да не усети уплахата му. Обърна се да си ходи.

— Помислих си, че ако спомена парцела на Винтън, може би ще дойдеш — каза Грънуолд. — Знаех обаче, че ако стане дума за онова грозно куче веднага ще доприпках. Чух я как изскимтя, нали ме разбираш? Когато се блъсна в оградата. Кучка — нарушител.

Втрещен, Къртис се обърна.

Шибаняка кимаше. Сплъстената му коса се поклащаше покрай бледото му, ухилено лице.

— Да — рече той. — Отидох до нея и видях, че е паднала на една страна. Торба с парцали и едни очи. Видях как умира.

— Твърдеше, че си бил на друго място — отбеляза Къртис. Имаше чувството, че гласът му звучи някак си приглушено. Като на дете.

— Е, съседе, определено не съм излъгал. Прибрах се по-рано след прегледа при доктора ми. Беше ми тъжно, че трябваше да му откажа, след като толкова дълго ме убеждава да се подложам на химиотерапия. Тогава видях твоята торба с парцали да лежи в собственото си повръщано. Дишаше тежко, а около нея кръжеше рояк мухи. Веднага се почувствах по-добре. Казах си: „Ето, има справедливост. Има справедливост все пак.“ Напрежението беше съвсем ниско, не те лъжа, но пък определено свърши работа, нали?

Едва след като се отърси от вцепенението, Къртис Джонсън схвана смисъла на думите, които беше чул. Тръгна напред, свивайки ръцете си в юмруци. Не беше удрял човек, откакто в трети клас се сби на игрището, но сега имаше намерение да го направи. Смяташе да удари Шибаняка. Буболечките все така безметежно си бръмчаха из тревата, а слънцето все така жестоко припичаше. Светът си оставаше все същият, само той се беше променил. Апатията му се беше изпарила. С цялата си душа той искаше едно нещо — да пребие Грънуолд така, че да се разплаче и да започне да пълзи по земята. Мислеше, че може да свърши тази работа. Грънуолд беше двайсет години по-възрастен, а освен това беше болен. А когато се свлечеше на

земята и разбитият му нос се забиеше в някоя от онези гадни локви, Къртис щеше да му каже: „Това е за моята торба с парцали. Съседе.“

Грънуолд направи крачка назад. След това показа ръката, която досега криеше зад гърба си. В нея имаше голям пистолет.

— Не се приближавай, съседе. В противен случай ще ти пусна един куршум в главата.

Къртис едва се спря. Пистолетът изглеждаше нереален. Смърт, от тази черна дупка? Не е възможно. Но...

— Четирийсет и пети калибър — каза Грънуолд. — Патроните са с меки върхове. Сдобих се с него във Вегас. Имаше някаква изложба на оръжие. Купих го, след като Джини си тръгна, така беше. Мислех да я застрелям, но открих, че вече не се интересувам от нея. Тя беше една заспала анорексичка с изкуствени цици. Ти обаче си нещо друго. Ти си зъл, Джонсън. Шибан гей — вещица такава!

Къртис не помръдна. Шибаняка беше доста убедителен.

— Но сега вече те пипнах, така да се каже. — Той се изсмя и отново прекъсна смеха си, превръщайки го в нещо подобно на ридание. — Дори не е нужно да съм много точен. Това е мощен пистолет, поне така ми казаха. Дори да те уцеля в ръката, пак ще умреш, защото куршумът направо ще я откъсне. А в корема? Червата ти ще се разхвърчат в радиус от десет метра. Искаш ли да пробваш? Чувстваш ли се късметлия, боклук такъв?

На Къртис не му се искаше да пробва. Не се чувстваше късметлия. Най-сетне осъзна каква е истината — един побъркан го беше подмамил на това място.

— Какво искаш? Ще получиш каквото искаш. — Къртис преглътна. От гърлото му излезе странен, щракащ звук. — Искаш ли да оттегля иска си за Бетси?

— Не я наричай Бетси! — извика Шибаняка. Беше насочил пистолета към лицето му. В този момент дулото наистина изглеждаше много голямо. Къртис си помисли, че вероятно ще умре още преди да чуе изстрела. А може би щеше да види как от дулото излиза пламък? Той си помисли също така, че има опасност да се подмокри. — Наричай я моята гъзолика кучка!

— Моята гъзолика кучка — веднага повтори Къртис, като дори за миг не се притесни, че проявява неуважение към паметта на Бетси.

— А сега кажи: „Как само обичах да лижа миризливата си кучка“
— инструктира го Шибаняка.

Къртис мълчеше. С облекчение беше открил, че все още има някакви граници. Освен това, ако се подчинеше, Шибаняка веднага щеше да го накара да каже нещо друго.

Грънуолд не изглеждаше особено разочарован. Той разклати пистолета.

— Това беше шегичка.

Къртис мълчеше. Въпреки паниката една част от разсъдъка му сякаш беше по-ясна от когато и да е било след смъртта на Бетси. По-ясна от всякога. Точно тази част се опитваше да прецени дали наистина е възможно да загине тук.

Той си помисли: „Ами ако никога повече не сложа залък в устата си?“ За секунда двете части на разума му (обърканата и ясната) се обединиха. Те копнееха животът да продължи.

— Какво искаш, Грънуолд?

— Искам да влезеш в една от онези тоалетни. В крайната. — Той мръдна пистолета наляво.

Къртис се извърна, за да погледне, и се почувства обнадежден. Грънуолд смяташе да го заключи... а това беше добре, нали? Може би сега, след като го беше изплашил и беше изпуснал малко пара, Грънуолд щеше да го скрие някъде, а после да се чупи. А може би ще се прибере вкъщи и ще се гръмне? Ще се подложи на това изпитано четирийсет и петкалиброво лекарство против рак? Добре известно лекарство.

— Добре. Така да бъде — отговори Къртис.

— Искам първо да си изпразниш джобовете. Изсипи съдържанието им на земята.

Къртис извади портфейла си, а след това с голяма неохота и мобилния си телефон. Последваха ги няколко заципани с клипс банкноти и изпъстреното с пърхот гребенче.

— Това ли е?

— Да.

— Обърни си джобовете, драги! Искам сам да се убедя.

Той обърна левия преден джоб, а след това и десния. Няколко монети и ключовете от скутера паднаха на земята и заблестяха на слънцето.

— Добре — каза Грънуолд. — А сега и задните джобове.

Къртис обърна задните си джобове. Там имаше само някакъв стар списък за пазаруване. Нищо друго.

— Изритай мобилния си телефон към мен! — заповяда Грънуолд.

Къртис се опита, но не уцели.

— Задник такъв. — Шибаняка и се засмя. Смехът му отново завърши с изскимтяване и за първи път в живота си Къртис осъзна какво е убийството. Ясната част от разума му беше доволна от това негово прозрение, защото убийството (немислимо за Къртис допреди време) се оказа изключително проста работа. Като съкращаването на дробни.

— Я се размърдай малко — нареди му Грънуолд. — Искам да се прибера вкъщи и да си взема гореща вана. Майната им на болкоуспокоителните, горещата вана е единственото, което върши работа. Ако можех, бих се киснал по цял ден. — Той обаче като че ли не бързаше чак толкова. Очите му блестяха.

Къртис отново се опита да ритне телефона и този път успя да го прати точно пред краката на Грънуолд.

— Стреля и бележи! — провикна се Шибаняка. Той приклекна и го взе, като нито за момент не изпусна Къртис от погледа си. След това се изправи с пъшкане. Пъхна мобилния телефон в джоба на панталоните си. За момент дулото на пистолета сочеше към осеяния с боклуци път. — А сега събери другите вещи и ги прибери в джобовете. Събери всички монети. Кой знае, може пък там да намериш автомат за закуски.

Къртис се подчини мълчаливо. Отново почувства лека болка, докато гледаше това, което беше закачено за ключодържателя на веспата. Някои неща не се променяха дори в екстремни ситуации.

— Забрави си листа за пазаруване, смотаняко. Не трябва да го забравяш. Всичко по джобовете. А що се отнася до мобилния ти телефон, ще го сложа да се зарежда в къщурката ти. След като изтрия съобщението, което ти оставих, разбира се.

Къртис вдигна листчето, на което пишеше: хап. за гастрит, риба, понички, а след това го набуца в задния си джоб.

— Няма да успееш — каза той.

Шибаняка вдигна рунтавите си старчески вежди.

— Ще споделиш ли с мен?

— Охранителната система на къщата е включена. — Всъщност не си спомняше дали я е включил. — А освен това госпожа Уилсън ще отиде там, преди ти да се върнеш на остров Търтъл.

Грънуолд го изгледа снизходително. Тази смахната снизходителност не беше изнервяща, а направо ужасяваща.

— Днес е четвъртък, съседа. В четвъртък и петък онази жена идва само следобед. Да не би да си мислиш, че не те държа под око? Точно както и ти ме следиш.

— Аз не...

— О, виждал съм те как надничаш зад любимата си палма. Мислиш ли, че лъжа? Ти обаче никога не си ме виждал, нали? Така е, защото си мързелив. А мързеливите хора са слепи. Мързеливите си получават заслуженото. — Гласът му стана тих и потаен. — Всички гейове са мързеливи, научно е доказано. Гейлобито се опитва да скрие това, но резултатите от проучванията могат да се намерят в интернет.

Заради обзелия го смут Къртис почти не обърна внимание на последните думи на Шибаняка. Щом е следил дори госпожа Уилсън... Господи! Откога ли замисляше това?

Вероятно откакто Къртис го беше дал под съд заради Бетси.

— А що се отнася до кода на алармата... — Той отново се изсмя. — Ще ти споделя една малка тайна. Твоята охранителна система беше поставена от „Хърн Секюрити“, а аз работя с тях вече почти трийсет години. Бих могъл да получа кодовете на всички охранителни системи на „Хърн“, стига да поискам. Но стана така, че единственият, който ми трябваше, беше твоят. — Той подсмръкна, изплю се на земята, а след това се изкашля дълбоко. Въпреки че очевидно изпитваше болка (Къртис се надяваше да е така), той държеше пистолета здраво. — Все пак смятам, че не си включил алармата. Ти си мислиш само за свирки и за разни други подобни неща.

— Грънуолд, не можем ли...

— Не, не можем. Ти си го заслужи. Заработи го и ще си го получиш. Влизай в кенефа!

Къртис се отправи към най-дясната тоалетна, а не към най-лявата.

— Не, не — каза Грънуолд. Говореше търпеливо, сякаш смяташе Къртис за дете. — Тази, която е в другия край.

— Наклонена е — отговори Къртис. — Ако вляза вътре, тя може да падне.

— Няма — отсече Грънуолд. — Тя е солидна като любимата ти фондова борса. Има и екстри. Сигурен съм обаче, че ще харесаш миризмата. Хората като теб прекарват доста време в кенефа, така че със сигурност ще харесаш миризмата. Направо ще я обикнеш. — Къртис усети как дулото на пистолета го смущава в задника. Той извика стреснато, а Грънуолд започна да се смее. Шибаняк мръсен. — А сега влизай вътре, преди да съм превърнал лайнопровода ти в огромен тръбопровод!

Наложи се да се приведе над пълната с мръсна вода канавка. Тъй като тоалетната беше наклонена, когато той дръпна резето, вратата рязко се отвори и за малко не го удари в лицето. Това стана повод Грънуолд отново да се изсмее. Гадният звук породил мисли за убийство в главата на Къртис. В същото време го обзе копнеж по зелените гори и синьото небе на Флорида. Искаше комат хляб, за него той щеше да е истински деликатес. Щеше да разпъне кърпа на скута си и да яде, преглъщайки с чаша вино. Пред него се появи една нова перспектива за живот. Трябваше само да остане жив, за да ѝ се наслади. Имаше шанс, ако идеята на Шибаняка беше само да го държи заключен.

Къртис си помисли (мисълта беше съвсем случайна и непровокирана от нищо, също като тази за хляба), че ако се отърве, ще започне да дава пари за сирачетата.

— Влизай вътре, Джонсън!

— Казах ти, че ще падне.

— Кой от нас двамата се занимава със строителство, а? Няма да падне, ако внимаваш. Влизай!

— Не разбирам защо го правиш.

Грънуолд се засмя невярващо, а след това каза:

— Наври си задника вътре или ще го пръсна.

Къртис прекрачи канавката и влезе в тоалетната. Тя се залюля под тежестта му. Той нададе вик и се приведе над спуснатия капак на тоалетната, като се подпря с длани на задната стена. И докато стоеше в позата на заподозрян в престъпление, който трябва да бъде претърсен, вратата се затръшна зад него. Слънцето изчезна. Внезапно го обградиха дълбоки, топли сенки. Той погледна назад през рамото си и тоалетната отново се залюля. Всеки момент можеше да се катурне.

Онзи чукаше на вратата. Къртис си представи как Шибаняка се е навел над канавката и как с една ръка се подпира на синята обшивка, а с другата чука на вратата.

— Удобно ли ти е вътре? Уютно ли е?

Къртис не отговори. Поне след като Грънуолд се облегна на вратата на тоалетната, проклетото нещо спря да се клати.

— Със сигурност е така. Като кучка в каручка си, нали?

Нещо изтопурка и тоалетната отново се наклони напред. Грънуолд се беше отдръпнал назад. Къртис отново зае предишната позиция. Беше се надигнал на пръсти и с всички сили се опитваше да държи миризливата кутия сравнително изправена. По лицето му се стичаше пот, която щипеше порязаното при бръсненето сутринта. Това го накара да изпита носталгия към своята баня, която винаги досега беше приемал за даденост. Той би дал всеки един долар от пенсионния си фонд, за да се озове там с бръснач в ръка, гледайки как тънка струйка кръв се стича по лявата му буза и слушайки някоя глупава попесничка, която звучи по радиото. Нещо от „Карпентърс“ или Дон Хо.

Ще падне, ще падне със сигурност, така го е планирал от самото начало.

Тоалетната не само че не се прекатури, но даже престана да се клати. Въпреки това равновесието ѝ беше доста крехко. Къртис стоеше на пръсти, подпирайки стената с ръце. Беше се привел над седалката и вече започваше да усеща колко гадно мирише в малката кабинка дори при свален капак. Усещаше се миризма на дезинфектант. Онази синята течност, разбира се. Миризмата ѝ, смесена с тази на разлагащите се човешки фекалии, влошаваше нещата.

Грънуолд отново проговори. Гласът му идваше откъм задната стена. Той беше прескочил канавката и беше минал отзад. Къртис така се стресна, че за малко да отскочи назад. Въпреки че бързо успя да се опомни, тялото му все пак трепна. Ръцете му за момент се отдръгнаха от стената. Тоалетната се разклати. Той отново подпря стената, навеждайки се силно напред, за да спре клатенето.

— Как я караш, съседе?

— Уплашен съм до смърт — отговори Къртис. Косата му беше паднала върху чело и беше залепнала за потната кожа, но той не искаше да рискува да я отмята назад. Дори едно такова движение

можеше да доведе до обръщането на тоалетната. — Пусни ме! Вече се позабавлява достатъчно.

— Ако мислиш, че се забавлявам, много жестоко се лъжеш — изрече Шибаняка със сериозен тон. — Дълго мислих по този въпрос, съседе, и стигнах до извода, че това е необходимост — единственият правилен начин на действие. Трябваше да се случи сега, защото ако се забавех, нямаше да бъда в състояние да направя това, което трябва.

— Грънуолд, можем да се разберем като мъже. Кълна се.

— Кълни се колкото си искаш, аз не се вслушвам в думите на хора като теб — отвърна той със същия сериозен тон. — Тези, които вярват на педали, ще си получат заслуженото. — След това той изрева страховито: — **МИСЛИТЕ СЕ ЗА МНОГО УМНИ! ЗА КОЛКО УМЕН СЕ МИСЛИШ СЕГА, А?**

Къртис не отговори. Всеки път, когато си помислеше, че е хванал цаката на Шибаняка, се случваше нещо изненадващо.

След малко Грънуолд продължи с по-спокоен тон:

— Ти искаш да ти дам обяснение. Смяташ, че го заслужаваш. Вероятно е така.

Някъде изграчи гарван. На стоящия в малката топла кутия Къртис този звук прозвуча като смях.

— Мислиш ли, че се шегувах, когато те нарекох гей вещица. Съвсем не. Това означава ли, че ти знаеш, че си... свръхестествено зло, което е изпратено на земята, за да ме подложи на изпитание? Не знам. Наистина не знам. След като жена ми си взе бижутата и ме напусна, съм прекарал стотици безсънни ноци в търсене на отговор на този, а и на други въпроси. И все още не знам. Вероятно и ти не знаеш.

— Грънуолд, уверявам те, че не съм...

— Млъквай! Сега говоря аз. Разбира се, че ще отговориш така. Независимо дали знаеш или не, това ще бъде твоят отговор. Виж само свидетелските показания на вещиците от Салем Вилидж. Аз ги прочетох. Всичко е в интернет. Те се кълнели, че не са вещици, а когато разбрали, че това няма да ги спаси, започнали да се кълнат, че са вещици. Много малка част от тях обаче знаели истината. Това става съвсем ясно, когато човек разгледа този въпрос с изчистен... нали ме разбираш... изчистен разум, така да се каже. Хей, съседе, как се чувстваш, когато направя така?

Внезапно Шибаняка — болен, но очевидно все още доста силен — започна да разклаща тоалетната. Къртис за малко да се блъсне във вратата. Със сигурност щеше да има тежки последствия за него, ако се беше блъснал.

— Престани! — изкрещя той. — Не прави така!

Грънуолд се изсмя снизходително. Тоалетната спря да се клати. На Къртис обаче му се стори, че сега тя е още по-силно наклонена.

— Голям си лигльо. Стабилна е като фондовата борса, вярвай ми! Мълчание.

— Разбира се, има и още нещо. Всички педали са лъжци, но не всички лъжци са педали. Става въпрос за множества и подмножества, ако ме разбираш какво искам да ти кажа. Аз съм съвсем нормален, и винаги съм бил такъв — бих изучава Дева Мария, а след това бих отишъл на парти — но излъгах, за да те накарам да дойдеш тук. Признавам си, но пък кой знае, възможно е и да лъжа.

Отново онази кашлица — дълбока, тежка и вероятно болезнена.

— Пусни ме, Грънуолд! Моля те! Много ти се моля!

Дълго мълчание. Като че ли Шибаняка размишляваше по въпроса. След това той пак запя своята песен:

— В края на краищата, когато става въпрос за вещици, не може да се разчита на самопризнанията — каза той. — Дори на свидетелските показания не може да се разчита, защото е възможно те да са прецакани. Когато човек си има работа с вещици, субективният подход става... става... нали ме разбираш? Може да се разчита единствено на доказателствата. Така че в моя случай аз разгледах доказателствата. Нека да се запознаем с фактите. Първо, ти ме прецака относно парцела на Винтън. Това е първото нещо.

— Грънуолд, аз никога...

— Млъквай, съседе, в противен случай ще преобърна малката ти къщурка. Тогава ще можеш да си говориш колкото искаш. Това ли искаш?

— Не!

— Добро решение. Не знам защо точно ме прецака, но си мисля, че го направи, защото се страхуваш, че имам намерение да построя някое и друго комплексче на остров Търтъл. Във всеки случай доказателството, а именно онова твое абсурдно подобие на договор, показва, че това си беше прецакване. Ти твърдиш, че Рики Винтън е

искал да ти продаде този парцел за един милион и петстотин хиляди долара. Сега, съседе, аз ще ти задам един въпрос. Има ли някъде съдия, който би повярвал на такова нещо?

Къртис не отговори. Сега той дори се страхуваше да се изкашля, и то не защото това можеше да ядоса Шибаняка, а защото имаше опасност тоалетната да се прекатури. Той се страхуваше, че ако отдели кутрето си от задната стена, ще се случи непоправимото. Все още никой не знаеше дали опасенията му са основателни или не.

— След това се появиха роднините и усложниха положението, което вече беше достатъчно сложно от твоето гей приятелче. Ти беше този, който ги извика. Ти и твоят адвокат. Това е истината. Защото ти искаш нещата да си останат такива, каквито са в момента.

Къртис мълчеше, не желаше да оспорва твърденията му.

— Тогава ти отправи проклетие. Така си мисля. Доказателствата го потвърждават. Някакъв учен е казал: „Не е необходимо да си видял Плутон, за да стигнеш до извода, че е там.“ Той разбрал, че Плутон съществува, като наблюдавал промените в орбитата на друга планета. Чувал ли си това? Вещиците се откриват по същия начин, Джонсън. Човек трябва да се запознае с доказателствата и да потърси промените в орбитата на твоя, нали ме разбираш, твоя... живот. Освен това душата ти става по-тъмна. Потъмнява. Аз усетих това. Получава се нещо като затъмнение. То...

Той отново се закашля. Къртис стоеше приведен над седалката, на която преди време дърводелците на Грънуолд са седели, за да прочистят раздразнените си от сутрешното кафе стомаси.

— След това Джини ме напусна — продължи Шибаняка. — Сега тя живее на Кейп Код. Твърди, че живее сама. Естествено, че така ще каже, та нали иска да получава голяма издръжка. Всички така правят, но аз знам истината. Ако няма с кого да се чука поне два пъти дневно, тази разгонена кучка ще започне да се тъпче с шоколадови трюфели, докато не експлоатира.

— После и служба „Вътрешни приходи“. Онези копелета дойдоха, отвориха лаптопите си и започнаха да задават въпроси: „Правил ли си това, правил ли си онова, къде е документацията за едик какво си?“ Не е ли това черна магия, Джонсън? Или пък е съвсем обикновено прецакване? Като например ти да вдигнеш телефона и да

кажеш: „Проверете този човек, в килерчето си той има много повече медец, отколкото си мислите.“

— Грънуолд, не съм се обаждал...

Тоалетната започна да се люлее. Къртис политна назад, усещайки, че този път...

Люлеенето престана. Той се чувстваше замаян, а освен това му се гадеше. Беше виновна не само миризмата, но и топлината. Усещаше, че ризата му е залепнала за гърдите.

— Аз представям доказателствата — каза Грънуолд. — Ще мълчиш, когато аз представям доказателствата. Разпореждане на шибания съд.

Защо беше толкова топло тук? Къртис погледна нагоре и видя, че няма отдушници. По-точно имаше, но бяха запушени. От нещо, което приличаше на парче ламарина. В нея бяха пробита няколко дупки, които позволяваха вътре да проникне малко светлина, но не и въздух. Диаметърът на дупките беше приблизително един сантиметър. Той погледна през рамо и видя, че във вратата също има няколко дупки.

— Те запорираха активите ми — рече Грънуолд. — Първо направиха одит, като твърдяха че това е рутинна проверка, но аз знаех какво в действителност вършат и какво ще последва.

Как няма да знаеш, като си нарушил закона, Шибаняко!

— Кашлицата се появи още преди да направят одита. Тя също е твое дело, разбира се. Отидох на лекар. Рак на белия дроб, съседа. Засегнати са също черният дроб и стомахът ми, а и меките тъкани. Точно това би направила една вещица. Изненадвам се, че не си поразил задника и топките ми, но като се замисля, ракът и дотам ще стигне след време. Ако му позволя. Аз обаче няма да му позволя. Така че няма никакво значение дали съм покрил добре днешната работа или не. Много скоро ще пусна един куршум в главата си. От същия този пистолет, съседа. Докато си лежа в топлата вана. — Той въздъхна прочувствено. — Само там се чувствам щастлив. В топлата вана.

Къртис разбра какво ще се случи. Може би го осъзна, когато чу Шибаняка да казва: „Няма никакво значение дали съм покрил добре днешната работа“, а може би знаеше преди това. Шибаняка възнамеряваше да събори тоалетната. Щеше да го направи, ако Къртис започнеше да циври и да протестира. Щеше да го направи и ако Къртис си кротуваше. Поведението му нямаше никакво значение.

Засега обаче той реши да си кротува. Искаше да остане прав възможно най-дълго и се опитваше да не подклажда лудостта на Шибаняка. Грънуолд не говореше метафорично. Той наистина вярваше, че Къртис Джонсън е нещо като магьосник. Вероятно ракът вече беше поразил и мозъка му.

— Рак на белия дроб! — обяви Грънуолд пред недовършения си обект, а след това отново започна да кашля. Гарваните заграчиха, протестирайки. — Спрях да пуша преди трийсет години, а се разболях от рак сега?

— Ти си луд — каза Къртис.

— Да, сигурно всички мислят така. Такъв беше планът, нали? Такъв беше шибаният план. И на всичкото отгоре ти ме даде под съд заради онова проклето гъзолико куче. Твоето куче беше в моя имот. Каква беше целта ти? Какво още искаше, след като взе моя парцел, моята жена, моя бизнес и моя живот? Унижение, разбира се! Искаше да ме смачкаш психически! Какво безумие! Магьосничество! Знаеш ли какво пише в Библията? Пише: „Не оставяй вещиците живи!“ За всичко си виновен ти. Не оставяй вещиците живи.

Грънуолд бутна тоалетната. Вероятно я беше подпрял с рамо, защото този път нямаше никакво разклащане. Къртис веднага отхвърча назад. Резето трябваше да се счупи под тежестта на тялото му, но не се счупи. Шибаняка очевидно се беше погрижил и за това.

След това тоалетната се сгромоляса с вратата надолу, а Къртис падна по гръб. При падането си прехапа езика. Тилът му се блъсна във вратата и пред очите му се появиха звезди. Капакът се вдигна и тоалетната зяпна като уста. Навън изригна гъста като сироп, черно-кафява течност. Едно полуразложено лайно падна в скута му. Къртис изпищя от погнуса, перна лайното настрани, а след това избърса ръката си в ризата, оставяйки там кафеникаво петно. Гадният поток се изливаше от зейналата тоалетна, стичаше се покрай седалката и образуваше локва в краката му. В него плуваше една опаковка от суха паста. От дупката на тоалетната висяха гирлянди тоалетна хартия. Същинска Нова година в ада.

Това не можеше да е истина! Това беше кошмар!

— Как е миризма там вътре, съседе? — провикна се Шибаняка. Той се смееше, покашляйки. — Точно като вкъщи, нали? Приеми го

като модерен курс по гмуркане за гейове. Става ли? Трябва ти само един сенатор гей и ще си направите страхотно парти.

Гърбът на Къртис се намокри. Той разбра, че тоалетната е паднала в пълната с вода канавка. През дупките във вратата се просмукваше вода.

— Обикновено тези тоалетни са направени от тънка пластмаса. Става въпрос за тоалетните, които виждаш на местата за почивка покрай пътя. Човек би могъл да пробие стените и покрива им, ако пожелае. На строителните обекти обаче ние слагаме листове ламарина отстрани. Нарича се обшивка. Правим го, за да не ги разбиват вандали или пък гейовете като теб. Те пробиват така наречените от тях „страхотни дупки“. О, да, знам ги аз тези работи. Имам цялата информация, съседа. Понякога идват деца и пробиват покривите им с камъни, само и само за да чуят звука от трошенето. Чува се пукане, все едно пукаш голяма хартиена торба. Така че обезопасяваме и покривите. Разбира се, вътре става по-топло, но пък това подобрява производителността на труда. Никой не иска да чете по половин час списание в кенеф, който е топъл като руска баня.

Къртис се обърна по корем. Лежеше в една тъмна, миризлива локва. Около кръста му се беше увило парче тоалетна хартия. Той го отлепи от себе си. Видя кафяво петно върху хартията — екскрементите на някой строителен работник — и се разплака. Лежеше сред лайна и тоалетна хартия, а под него се просмукваше вода. На всичкото отгоре това не беше сън. А на едно не чак толкова отдалечено място, неговият „Макинтош“ показваше котировките на Уолстрийт. Лежеше в локва мръсотия и гледаше тъмното лайно, което се беше сгушило в ъгъла на зяпналата седалка. Това не беше сън. Би продал душата си, за да се събуди в собственото си легло, чист и свеж.

— Пусни ме! Моля те, Грънуолд!

— Не мога. Всичко е планирано — изрече делово Шибаняка. Ти си дошъл тук, за да огледаш забележителностите и за да злорадстваш. Присрало ти се е и си видял тоалетните. Влязъл си в тази в края, но тя е паднала. Край. Когато те намерят, когато най-накрая те намерят, ченгетата ще забележат, че всички тоалетни са наклонени. Нали разбираш, следобедните дъждове ги подкопават. Те няма как да разберат, че твоето последно убежище е било малко по-наклонено от другите тоалетни. Няма как да разберат и че съм ти взел мобилния

телефон. Ще си помислят, че си го оставил вкъщи, глупчо. Всичко ще им се стори съвсем ясно. Доказателствата, те винаги са на първо място.

Той се засмя. Този път не кашляше. Чуваше се само сърдечният, самодоволен смях на човек, ударил шестица от тотото. Къртис лежеше в мръсната локва, чувствайки как водата се просмуква в ризата, панталоните и кожата му, и мечтаеше Шибаняка внезапно да получи инсулт или инфаркт. По дяволите рака, нека да падне наскре изровената улица на зарязаното си курортно селище. По възможност по гръб, за да могат гарваните да изкълват очите му.

Ако стане така, нека да си умра тук.

Да, но нали точно това беше планирал Грънуолд от самото начало. Каква беше разликата тогава?

— Ще видят, че не си обран. Парите ти са все още в джоба, както и ключовете от скутера. Много неблагоприятно, между другото. Тези скутери са толкова... а и без каска. Срамота, съседе. Обаче забелязах, че включи алармата, а това е добре. Добро решение, наистина. Дори нямаш химикалка, с която да напишеш нещо на стената. Ако имаше, аз щях да ти я взема, но ти нямаше. Ще прилича на нещастен случай.

Грънуолд замълча. Къртис си го представи съвсем ясно. Мъж с твърде широки дрехи и сплъстена коса, пъхнал ръце в джобовете си. Мъж, който размишлява. Той говори на Къртис, но говори и на себе си. Продължава да търси грешки в плана си, въпреки че го е обмислял дълго в безсънните нощи.

— Разбира се, човек не може да планира всичко. Винаги се появява нещо непредвидено. Излиза някоя седмица спатия и изцаква валето. Такива ми ти работи. А шансовете някой да дойде тук и да те намери? Докато си все още жив, имах предвид. Слаби, бих казал. Много слаби. Какво имам да губя? — Той се изсмя така, сякаш беше изключително доволен от себе си. — В лайната ли лежиш, Джонсън? Надявам се да е така.

Къртис погледна това, което беше изтръскал от панталоните си, но не отговори. Чуваше се бръмчене. Мухи. Само няколко, но за него дори няколко бяха твърде много. Те излизаха от зейналата дупка на тоалетната. Вероятно бяха стояли затворени в резервоара, който трябваше да е отдолу, а не в краката на Къртис.

— Сега си тръгвам, съседе, а ти размишлявай. Помисли си дали не те е сполетяло това, което сполетява вещиците. Трябва да ти кажа,

че никой няма да чуе виковете ти.

Грънуолд се отдалечаваше. Накъсаният му от пристъпи на кашлица смях вече не се чуваше много ясно.

— Грънуолд! Грънуолд, върни се!

Грънуолд се провикна:

— Сега ти си натясно. Наистина натясно.

След това двигателят на служебната кола изръмжа. Не трябваше да се изненадва от този факт, но въпреки това му беше трудно да повярва, че Грънуолд си тръгва.

— Върни се, Шибаняко!

Шумът от двигателя затихваше. След като преведе колата през дупките (Къртис чуваше как колелата ѝ шляпат из локвите), Грънуолд продължи нагоре по хълма, минавайки покрай неговата веспа. Шибаняка натисна веднъж клаксона. Във веселия му звук беше стаена някаква жестокост. После шумът от двигателя се смеси със звуците на деня — жуженето на насекомите в тревата, бръмченето на избягалите от резервоара мухи и бученето на летящия високо в небето самолет, чийто пасажери вероятно в момента набиваха сирене „Бри“.

Една муха кацна на ръката на Къртис. Той я прогони. Тя се премести върху изпразнението и започна да обядва. Внезапно смрадта, която лъхаше от обърнатия резервоар, му заприлича на живо същество. Сякаш черно-кафява ръка пълзеше в гърлото на Къртис. Най-лошото обаче не беше миризмата на разлагащи се лайна, а миризмата на дезинфектанта. Синята течност. Той знаеше, че това е синята течност.

Той се понадигна, а след това повърна между краката си, точно върху мръсната локва вода и плуващите в нея парчета тоалетна хартия. От устата му излезе само стомашен сок. Застанал в седнало положение, той се подпираше на вратата под него. Раничката от порязването при бръсненето сутринта сега пулсираше и щипеше. Стомахът му отново се надигна. Звукът, който излезе от устата му, наподобяваше цвъртене на цикада.

Колкото и да е странно, той се почувства по-добре. Почувства се почтен. Това беше едно заслужено повръщане. Не се беше наложило да бърка с пръсти в гърлото си. А що се отнася до прърхота? Знае ли човек? Може би той щеше да дари на човечеството едно ново лечение

— застояла урина. Когато излезете от това място, със сигурност щеше да провери дали по скалпа му все още има пърхот. Ако излезеше.

Добре, че можеше да застане в седнало положение. Беше ужасно горещо и миришеше отвратително, но поне имаше някакво пространство. Не му се искаше да мисли какво се е размърдало в резервоара и в същото време не можеше да прогони тревогите си.

— Трябва да изброиш положителните страни — промърмори той. — Трябва внимателно да ги изброиш.

Да, а освен това и да ги прецениш. Би било добре. Нивото на водата, в която седеше, не се покачваше. Това беше добре. Нямаше да се удави. Стига, разбира се, следобед да не се излее проливен дъжд. Не биваше да си казва, че следобед вече ще е излязъл навън, разбира се, че ще е излязъл. Това „магическо“ мислене би означавало, че свири по гайдата на Шибаняка. Той не можеше просто да седи тук, да се радва, че разполага с някакво пространство, и да чака да го спасят.

Може би ще дойде някой от отдела по строителство и проектиране. Или пък група ловци на глави от служба „Вътрешни приходи“.

Прекрасна идея, която обаче едва ли щеше да се осъществи. Шибаняка вероятно беше обмислил и тези възможности. Разбира се, някой бюрократ или група бюрократи можеха да решат да направят изненадваща проверка, но би било глупаво да се разчита на това. Толкова глупаво, колкото да се разчита, че чувствата на Шибаняка ще се променят. А госпожа Уилсън щеше да реши, че Къртис е отишъл на кино в Сарасота — нещо, което той често правеше.

Той започна да чука с ръка по стените, първо по лявата, а след това по дясната. Зад тънката и податлива пластмаса се чуваше дрънчене на метал. Обшивката. Той се изправи на колене, като не обърна внимание на факта, че си удари главата. Не забеляза нищо, което да го окуражи. Виждаха се плоските краища на винтовете, а това означаваше, че главите им бяха от външната страна. Не кенеф, а ковчег.

При тази мисъл обзелото го за момент спокойствие се изпари. На негово място дойде паниката. Той започна да блъска по стените на тоалетната, крещейки за помощ. Хвърляше се ту наляво, ту надясно като капризно дете. Опитваше се да претърколи тоалетната и по този начин да освободи вратата. Проклетото нещо изобщо не помръдваше. Проклетото нещо беше тежко. Заради обшивката.

Разумът му пищеше: „Тежко като ковчег!“ Паниката прогонваше всяка друга мисъл. „Тежко като ковчег! Като ковчег! Ковчег!“

Не знаеше колко дълго е бил в това състояние, но по едно време се опита да стане, сякаш мислеше, че може да премине през стената като Супермен. Отново си удари главата, този път много по-силно отпреди. Падна по корем. Ръката му шляпна в нещо лепкаво и той я избърса в дънките си. Направи го без да поглежда. Очите му бяха затворени, а изпод миглите му се процеждаха сълзи. В тъмнината зад клепачите му експлодираха звезди. Нямаше кръв. Той си помисли, че това е още една от положителните страни, които трябва да изброи. Да, обаче едва не се беше нокаутирал сам.

— Успокой се — каза си той. Отново застана на колене. Главата му беше сведена, очите — затворени. Приличаше на човек, който се моли, и май наистина се молеше. Една муха го погъделичка по врата, а след това отлетя в неизвестна посока. — Паниката няма да помогне. Той много ще се зарадва, ако те чуе как крещиш, така че се успокой, не му позволявай да се кефи. Просто се успокой и мисли.

За какво мога да мисля тук? Аз съм в капан.

Къртис седна на вратата и покри лицето си с ръце.

Времето минаваше и земята продължаваше да се върти. Хората вършеха обичайните си дейности. Повечето хора.

По шосе 17 преминаха няколко превозни средства — фермерски камиони, които отиваха или на пазарите в Сарасота, или в склада за храни в Нокомис; един трактор; пощенски микробус с жълти фарове на покрива. Нито едно от тях не зави към Дъркин Гроув.

Госпожа Уилсън отиде в къщата на Къртис, прочете бележката, която беше оставена на кухненската маса, и започна да чисти с прахосмукачката. После се зае да глади дрехите, като в същото време гледаше следобедните сапунени сериали. Тя подготви купа макарони, сложи я в хладилника, а след това надраска кратка бележка за приготвянето им — „Печи на 350°, 45 минути.“ Постави бележката на кухненската маса — там, където Къртис беше оставил своята. Над Мексиканския залив избоботи гръмотевица и тя реши, че е време да си тръгва. Често си тръгваше по-рано, когато времето се разваляше. Хората тук не знаеха как се кара в дъжд. Те се плашеха дори и от най-лекото преваливане.

В Маями служителят от „Вътрешни приходи“, който се занимаваше със случая „Грънуолд“, изяде един кубински сандвич. Мъжът не носеше костюм, а хавайска риза с изобразени на нея папагали. Той се беше скрил от слънцето под един чадър. В Маями не валеше. Той беше в отпуск. Щеше да продължи да работи по случая „Грънуолд“, когато отпускът му изтечеше. Държавната машина обикновено мелеше бавно, но за сметка на това — изключително ситно.

Грънуолд дремеше в топлата вана, която беше поставена във вътрешния двор на къщата му. Тътенът на гръмотевиците го разбуди. Той излезе от ваната и се прибра в къщата. Докато затваряше плъзгащата се стъклена врата между вътрешния двор и хола, навън заваля. Грънуолд се усмихна и промърмори:

— Това ще те поразхлади, съседе.

Гарваните отново бяха заели позиция върху скелето, което ограждаше недовършената банка. Когато обаче точно над тях изтрещя гръмотевица и дъждът заваля, те потърсиха убежище в гората. Недоволният им грак огласи околността.

На Къртис му се струваше, че е прекарал в тоалетната най-малко три години. Слушаше как капките барабанят по покрива на затвора му. Покривът, който преди Шибаняка да катурне тоалетната, беше задна стена. Дъждът отначало барабанеше, след това започна да блъска, а впоследствие и да реве. В разгара на бурята тоалетната заприлича на телефонна кабина с вградени високоговорители. Гръмотевиците бяха мощни като експлозии. За момент той си помисли, че някоя мълния ще го тресне и ще го превърне в задушена пържола с лайнян сос. Тази перспектива не го притесни особено много. Поне щеше да стане бързо, за разлика от това, което му се случваше сега.

Водата започна да се надига, но не много бързо. Къртис нямаше нищо против, защото вече беше стигнал до извода, че няма опасност да се удави като плъх. Все пак това беше вода, а той беше много жаден. Той доближи устните си до една от дупките в обшивката. Преливащата над канавката вода църцореше през малкия отвор, а той лочеше като камила. Във водата имаше пясък, но той пи, докато коремът му се поду. Непрекъснато си повтаряше, че това наистина е вода. Да, вода.

— Може би има повишено съдържание на урина, но съм сигурен, че то не е високо — каза той и започна да се смее. Смехът му

постепенно премина в плач. След известно време смехът отново взе връх.

Някъде към шест часа вечерта спря да вали. По това време на годината обикновено ставаше така. Облаците се разпръснаха и дойде време за красивия залез. Както обикновено жителите на остров Търтъл се събраха на брега, за да наблюдават залеза. Никой не повдигна въпроса защо Къртис Джонсън го няма. Понякога той идваше, а друг път не. Тим Грънуолд беше там и някои от присъстващите забелязаха, че тази вечер той изглежда изключително жизнерадостен. Докато вървеше към къщи, хванала за ръка съпруга си, госпожа Пийбълс отбеляза:

— Мисля, че господин Грънуолд е на път да преодолее шока от загубата на съпругата си.

Господин Пийбълс отговори:

— Прекалено си романтична си, скъпа.

— Да, скъпи — каза тя и за момент опря буза в рамото му. — Затова се омъжих за теб.

Когато Къртис видя, че светлината, която минава през дупките в обшивката, отслабва, разбра, че наистина ще прекара нощта в този смърдящ ковчег. Под него имаше няколко сантиметра вода, а в краката му — зяпнала тоалетна. Той вероятно щеше да умре тук, но това твърдение изглеждаше някак си прекалено теоретично. Реалността беше, че щеше да прекара нощта тук. Безкрайни часове, последвани от още безкрайни часове.

Паниката отново се върна. Той пак започна да вика и да блъска стените. Този път той застана на колене, като удряше ту едната стена, ту другата. Разбираше, че се държи като птица, която е попаднала в камбанария на църква, но не можеше да се спре. Единият му крак размаза измъкналото се навън лайно в основата на седалката. Панталоните му се скъсаха. Кокалчета на ръцете му първо се разраниха, а после кожата върху тях направо се сцепи. Най-накрая престана и засмука разранените си длани.

Трябва да спра. Трябва да запазя силите си.

След това си помисли: „За какво да ги пазя?“

В осем часа въздухът започна да захладнява. В десет часа водата, в която лежеше Къртис, също захладня, направо стана студена. Той се

разтрепери. Обви ръце около тялото си и притисна колене към гърдите си.

Всичко ще е наред, стига само зъбите ми да не започнат да тракат. Не мога да понасям този звук.

Грънуолд си легна в единайсет часа. Облечен в пижама, той лежеше под работещия вентилатор, гледаше към тавана и се усмихваше. От месеци не се беше чувствал толкова добре. Беше удовлетворен.

— Лека нощ, съседе — каза и затвори очи. За пръв път от шест месеца спа непробудно цяла нощ.

В полунощ някакво животно нададе дълъг, пронизителен вой. Беше близо до импровизираната килия на Къртис. Подивяло куче най-вероятно, но Къртис си помисли, че воят му е като на хиена. Зъбите му затракаха. Воят му се беше сторил ужасяващ.

След известно време той заспа.

Целият трепереше, когато се събуди. Дори краката му помръдваха неконтролируемо, като на наркоман, който не си е взел дозата. *Разболявам се. Трябва да отида на доктор. Всичко ме боли.* След това отвори очи и видя къде се намира, припомни си къде се намира. Нададе отчаян вик:

— Оооооо... не! Не!

Да, обаче не беше „о, не“, а „о, да“. Все пак мракът в тоалетната вече не беше непрогледен. През кръглите дупки проникваше светлина — бледорозовото зарево на изгрева. Съвсем скоро, с напредването на деня, светлината щеше да стане по-ярка. И Къртис отново щеше да започне да се пържи.

Грънуолд ще се върне. Ще размисли през нощта, ще разбере колко безумно е всичко това и ще се върне. Ще ме пусне.

Къртис не вярваше, че това ще се случи. Искаше му се, но не вярваше.

Страшно му се искаше да се изпикае, но в никакъв случай нямаше да го направи в ъгъла, въпреки че навсякъде беше пълно с лайна и тоалетна хартия. Той имаше чувството, че да извърши такова гадно нещо е все едно да признае пред себе си, че е загубил надежда.

Загубил съм надежда.

Не я беше загубил. Не съвсем. Въпреки че беше уморен, изтерзан, уплашен и обезсърчен, той все още не се беше предал.

Виждаше и положителните страни — не изпитваше нужда да бърка с пръсти в гърлото си, а през нощта дори и за момент не му се прииска да разчеса покрития си с пърхот скалп.

Не се налагаше да пикае в ъгъла. Просто щеше да вдигне капака с една ръка, а после да насочи пениса си с другата. Разбира се, като се има предвид сегашното положение на тоалетната, струята трябваше да лети хоризонтално. Издутият му пикочен мехур подсказваше, че това няма да представлява никакъв проблем. Когато налягането спаднеше, част от урината щеше да отиде на пода, но...

— Така е на война — каза той и за своя изненада се изсмя дрезгаво. — А седалката... да вдигна капака ѝ. Мога много повече от това.

Той не беше много силен, но затова пък и тоалетната дъска, и болтовете, които я държаха, бяха направени от пластмаса. Седалката беше черна на цвят, а болтовете — бели. Цялата проклета кутия беше просто евтина пластмаса. Човек не трябваше да е инженер, за да разбере това. Освен това, за разлика от стените и вратата, седалката не беше подсилена. Той си помисли, че би могъл да я откърти съвсем лесно, а ако го направеше... поне щеше да си изкара яда.

Вдигна капака. Канеше се да сграбчи дъската за сядане и да я дръпне встрани. Вместо това той се поспря, гледайки резервоара през дупката. Това, което видя, го накара да се замисли.

Приличаше на лъч дневна светлина.

В отчаянието му бавно се промъкна надежда. Тя сякаш се надигаше от потната му, омазана с изпражнения кожа. В първия момент той си помисли, че това е петънце флуоресцираща боя или оптическа измама. Второто му се стори по-логично, особено когато светлината започна да чезне. Малка... по-малка... най-малка.

Точно преди да изчезне напълно, светлината постепенно стана ярка, толкова ярка, че когато затвори очи, пак я усещаше върху клепачите си.

Това беше слънчева светлина. Дъното на тоалетната беше насочено на изток, натам, откъдето току-що беше изгряло слънцето.

А защо изчезна за момент?

— Слънцето се е скрило зад облак — каза той и отметна сплъстената си коса назад. — Сега пак се е показало.

Той се зачуди дали не се самозалъгва, но в крайна сметка стигна до извода, че няма подобни признаци. Доказателството беше пред очите му. Светлината преминаваше през една малка цепнатина в дъното на резервоара. А може би това беше голям процеп. Ако успееше да влезе вътре и да го разшири, може би щеше...

Не разчитай на това.

А за да стигне дотам, той трябваше да...

Невъзможно. Ако си мислиш да минеш през седалката и да се навреш в резервоара... като Алиса в Страната на лайната... пак си помисли. Ако беше кльоцаво хлапе, но това беше преди трийсет и пет години.

Къртис все още беше слаб и смяташе, че за това са „виновни“ ежедневните разходки с велосипеда. Имаше и нещо друго. Той мислеше, че може да се промъкне през дупката. Едва ли щеше да му е трудно.

А как ще се върна обратно?

Решението беше просто — ако успееше да разшири процепа, нямаше да му се наложи да се връща.

— Да приемем, че успея да вляза — каза той. Празният му стомах изведнъж се изпълни с пеперуди. Откакто пристигна в живописното селище Дъркин Гроув, не му се беше приисквало да си бръкне в гърлото.

Мислите ми ще станат по-ясни, ако пъхна пръстите си...

— Не — рязко изрече той и дръпна седалката с една ръка. Тя изскърца, но не помръдна. Той включи в действие и другата ръка. Косата му падна върху челото, а той я отметна назад с рязко движение на главата си. Дръпна отново седалката. Тя сякаш се поколеба за момент, но после се откърти. Един от двата пластмасови болта падна в резервоара. Другият се счупи в средата и се изтъркаля по вратата, върху която беше коленичил Къртис.

Той захвърли седалката встрани и надникна в резервоара. Първият полъх на отровния въздух вътре го накара да трепне и да се отдръпне назад. Мислеше, че е свикнал с миризмата, но се оказа, че не е така, не и толкова близо до източника. Отново се зачуди кога проклетото нещо е било изпомпвано за последен път.

Гледай положително на нещата. Хубаво е, че тоалетната отдавна не е използвана.

Вероятно беше така, но Къртис не смяташе, че това има някаква полза за него. Вътре имаше още доста материал, още доста лайна плуваха в наситената с дезинфектант вода. Светлината беше напълно достатъчна да се убеди в това. Отново напред излизаше въпросът за връщането. Вероятно нямаше да има проблем. Щом можеше да влезе, трябваше да може и да излезе. Да, обаче той съвсем ясно си представи как би изглеждал — миризливо същество, заровено в мръсотията.

А дали имаше някакъв избор?

Да. Можеше да си седи тук и да се опитва да убеди сам себе си, че ще дойдат да го спасят. Кавалерията, като в последните кадри на някой стар уестърн. После си помисли, че е по-вероятно Шибаняка да дойде, за да провери дали... как се беше изразил? Дали му е уютно? Нещо от този род.

Това наклони везните. Той погледна дупката, тъмната дупка, от която лъхаше ужасна смрад, тъмната дупка, в която имаше лъч надежда. Надежда, тънка като самия лъч. Започна да планира действията си. Първо дясната ръка, а след това главата. Лявата ръка, прилепена до рамото, докато се навре вътре до кръста. След това, когато лявата му ръка е вече свободна...

А ако не успее да я освободи? Представи си как се заклещва. Дясната ръка в резервоара, а лявата, затисната до тялото му. Задникът му блокира отвора и... въздуха. Кучешка смърт. Размахва ръка в мръсотията отдолу, докато не се задуши накрая. Последното нещо, което вижда, е ярката светлина, която го е примамила.

Представи си как някой открива тялото му, как вижда стърчащия му навън задник и разкрачените му крака. И кафявите отпечатащи, оставени от подметките на маратонките му, докато е ритал в предсмъртна агония. Един от най-омразните за Шибаняка хора — служителят от „Вътрешни приходи“, може би щеше да каже: „Мили Боже! Този сигурно е изтървал нещо много ценно вътре!“

Много смешно, но на Къртис не му беше до смях.

Той не знаеше колко време е клечал пред дупката, взирайки се в резервоара. Часовникът му беше в кабинета, точно до подложката на мишката. Болката в бедрата му изказа мнение по въпроса — доста време. А светлината беше станала още по-ярка. Слънцето вече се беше издигнало над хоризонта и затворът му отново щеше да се превърне във врящ котел.

— Трябва да тръгвам — каза той и избърса потта по лицето си с длани. — Това е единственият начин. — Той застина, в главата му се беше зародила нова мисъл.

Ами ако вътре имаше змия?

Ами ако Шибаняка е предположил, че врагът му ще се опита да се измъкне по този начин, и е пуснал вътре змия. Медноглава змия, която в момента спи дълбоко под пласт хладни човешки изпражнения. Ухапването от медноглава змия води до бавна и мъчителна смърт. Отровата на кораловата змия действа по-бързо, но болката е още по-силна. Сърцето му щеше да започне да прекъсва, а накрая щеше спре.

Вътре няма змии. Буболечки, може би, но не и змии. Ти го видя и го чу. Той не мислеше в перспектива. Той е твърде болен и твърде побъркан.

Може би да, а може би не. Не можеш да преценяваш добре лудите, нали? Те са непредсказуеми.

— Седмицата изцаква валето — каза Къртис. — Думите на Шибаняка. — Той обаче беше сигурен в едно — ако не опиташе там долу, вероятно щеше да умре. А и в края на краищата, ухапването от змия можеше да доведе до бърза и сравнително безболезнена смърт.

— Трябва — каза той и отново избърса лицето си. — Трябва.

Само да не се заклеция в дупката. Тогава смъртта ще е ужасна.

— Няма да се заклециш — каза той. — Виж само колко е голяма. Направена е според задниците на шофьорите на камиони.

Това го накара да се изкикоти. Звукът съдържаеше повече истерия, отколкото смях. Дупката не му изглеждаше голяма. Беше малка. Направо съвсем тясна. Знаеше, че му изглежда такава, защото е изнервен, уплашен, обезумял от ужас. Това обаче не му помагаше с нищо.

— Трябва да го направиш все пак — рече той. — Няма друг начин.

Накрая всичко можеше да се окаже безполезно, но той се съмняваше, че някой си е направил труда да слага метална обшивка на резервоара. Решението беше взето.

— Господи, помогни ми! — прошепна той. Това беше първата му молитва в живота. — Господи, помогни ми да не се заклеция!

Той пъкна дясната си ръка в дупката, а след това и главата, като преди това си пое дълбоко въздух. Притисна лявата си ръка до тялото и

се плъзна навътре. Лявото му рамо се запъна в ъгъла, но преди да изпадне в паника и да се дръпне обратно, той го размърда. Това беше критичният момент — моментът, от който няма връщане назад. Рамото му премина от другата страна. Той се навря до кръста в смърдящия резервоар. Сега, след като задникът му запуши дупката, вътре стана тъмно като в рог. Онзи лъч светлина сякаш потрепваше подигравателно точно пред очите му. Като мираж.

О, Господи! Нека това да не е мираж.

Резервоарът вероятно беше дълбок около метър и половина, а вероятно дори малко повече. По-голям от багажника на кола, но за съжаление по-малък от товарното отделение на пикап. Къртис не беше съвсем сигурен, но тъй като имаше чувството, че косата му докосва повърхността на мръсната вода, той стигна до извода, че лицето му е на сантиметри от лайната по дъното. Лявата му ръка все още беше притисната към тялото. Притисната в китката този път. Той не можеше да я освободи. Започна да извива тялото си. Ръката му не помръдваше. Най-лошият му кошмар — заклещен. Все пак заклещен. Заклещен, с висяща в смрадливия мрак глава.

Обзе го паника. Без да се замисля, протегна свободната си ръка напред. За момент видя пръстите си — осветени от оскъдната светлина, която идваше от дъното на преобърнатия резервоар. Светлината беше точно там, точно пред него. Посегна към нея. Отначало не можа да вкара пръстите си в тесния процепа, но после малкият му пръст се промуши навън. Той дръпна, усещайки как назъбените краища на процепа се впиват в кожата му и я разкъсват. Не му пукаше за това. Той дръпна още по-силно.

Чу се звук, подобен на този от отваряне на бутилка шампанско, и задникът му премина през дупката. Китката му вече беше свободна, но той не успя навреме да вдигне лявата си ръка и да предотврати падането. Цопна в мръсотията с главата надолу.

Къртис успя да се надигне. Давеше се и размахваше ръце, в носа му беше влязло нещо влажно и миризливо. Започна да кашля и да плюе, осъзнавайки, че сега вече наистина е натясно. Беше ли си мислил преди, че тоалетната е тясна? Колко абсурдно! Тоалетната беше направо откритият космос. Тоалетната беше огромна. А той се беше отказал от нея и се беше наврял в пълната с гниещи лайна утроба.

Той избърса лицето си, а след това разпери ръце. От върховете на пръстите му изхвърчаха няколко полепнали парченца. Очите му смъдяха, замъгляваха се. Той ги избърса в предмишниците си. Носът му беше запушен. Пъхна кутретата си в ноздрите и ги почисти, доколкото можа. Усети, че от дясната му ноздра тече кръв. След почистването вече можеше да диша, но пък сега смрадта се шмугна в гърлото му и заби нокти в стомаха му. Пригади му се и от устата му излезе дълбок ръмжащ звук.

Съвзemi се! Просто се съвзemi или всичко ще отиде по дяволите.

Той се облегна на стената на резервоара, дишайки учестено през устата. И това не помогна. Точно над него имаше овално петно сивкава светлина. Отворът на тоалетната, през който в пристъп на лудост беше преминал. От устата му пак излезе същият ръмжащ звук. Сякаш беше зло куче, което се опитва да излае, въпреки че каишката му го стяга твърде много.

Ами ако не успея да се спра? Ами ако гаденето продължи? Ще припадна.

Той беше твърде уплашен и не можеше да мисли, затова тялото му мислеше вместо него. Той се завъртя на колене. Успя да го направи, въпреки че подът на резервоара беше хлъзгав. Долепи устните си до цепнатината и си пое въздух. Тогава си припомни една история, която беше чувал в началното училище — индианците се криели под повърхността на някакво плитко езеро, дишайки през кухи тръстикови стебла.

Можеш да го направиш. Можеш да го направиш, ако запазиш спокойствие.

Той затвори очи и вдиша прекрасния въздух, който влизаше през цепнатинката. Сърцето му постепенно престана да препуска.

Ти можеш да се върнеш. Щом си влязъл, можеш и да излезеш. А освен това връщането ще е по-лесно, защото сега ти си...

— Сега тялото ми е добре смазано — каза той и се засмя нервно. Собственият му смях го изплаши.

Когато се поуспокои, Къртис отвори очи. Те бяха привикнали към по-наситения мрак в резервоара. Той видя омазаните си с лайна ръце и лентата тоалетна хартия, която се беше закачила на дясната му длан. Дръпна я два пръста и я пусна долу. Помисли си, че започва да

свиква с тези неща. Помисли си, че човек може да свикне с всичко, ако се налага. Тези мисли не му донесоха никакво спокойствие.

Погледна към цепнатината. Наблюдава я известно време, опитвайки се да достигне до някакъв извод. Приличаше на сцепен шев на дреха. Защото там наистина имаше шев. Резервоарът беше пластмасов и се състоеше от две части. Винтовете, които свързваха двете части, блещукаха в тъмнината. Блещукаха, защото бяха бели. Къртис се опита да си спомни дали някога е виждал бели винтове. Не можа. Няколко винта се бяха измъкнали, което беше довело до сцепването. Мръсотията вероятно от известно време се беше процеждала навън.

Шибаняко, и Агенцията за защита на природата щеше да те подгони, ако знаеше за това.

Къртис докосна един от винтовете, които все още държаха; този в левия край на цепнатината. Не беше съвсем сигурен, но му се стори, че е пластмасов. От същия вид пластмаса, от който бяха направени фланците.

Така. Две части. Резервоари, сглобени в някой цех в някое забутано селце в Мисури, Айдахо или Айова. Шев, който минава отдолу и отстрани. Винтове от твърда пластмаса. Завинтени най-вероятно с помощта на специално пневматично устройство, от рода на тези, които използват в автосервизите. А защо главите на винтовете са от вътрешната страна? Много просто. За да не може някой шегаджия да развинти винтовете и така да отвори пълния резервоар. Точно така.

Винтовете бяха през пет сантиметра. Цепнатината беше дълга около петнайсет сантиметра; оттам Къртис заключи, че три от винтовете са се отчупили. Лоши материали или лош проект? На кого ли пък му пукаше?

— Голям съм мислител — каза той и се изсмя.

Винтовете в двата края на цепнатината стърчаха леко навън, но той не можа нито да ги развие, нито да ги отчупи, както беше направил със седалката. Не можеше да ги хване добре. Този отдясно беше похлабав и Къртис смяташе, че ако поработи върху него, ще успее да го развие. Това щеше да отнеме часове. Пръстите му вероятно щяха да се разкърват преди да успее да свърши тази работа. И какво щеше да спечели? Разширяване на цепнатината и улесняване на дишането. Нищо повече.

Следващите винтове бяха здраво затегнати.

Къртис не можеше повече да стои на колене; бедрените му мускули горяха. Той седна, облягайки се на извитата част на резервоара, и подпря лакти на коленете си. Мръсните му длани висяха отпуснати. Погледна изсветляващата дупка отгоре. Там беше горният свят, от който той вече не се интересуваше много. Там обаче миризмата не беше чак толкова лоша и когато мускулите на краката му се поотпуснеха, той можеше да реши да се върне. Нямаше смисъл да седи в лайната, ако не правеше нищо тук долу. Всъщност, като че ли наистина нямаше какво да прави.

Една едра хлебарка, окуражена от факта, че Къртис е неподвижен, се изкатери по крачола му. Той я перна с ръка и тя изчезна.

— Точно така — каза той. — Бягай. Защо не минеш през цепнатината? Може би ще успееш. — Отметна с ръка кичура коса, който влизаше в очите му. Направи го, макар да знаеше, че ще изцапа челото си. Не му пукаше. — Не, на теб ти харесва тук. Вероятно мислиш, че си умряла и си се възнесла в рая на хлебарките.

Той щеше да си почине, да остави пулсиращите си крака да съберат сили, а след това щеше да пропълзи в горния свят — свят с размерите на телефонна кабина. Просто малка почивка. Нямаше намерение да стои тук повече, отколкото е необходимо.

Къртис затвори очи и опита да се концентрира.

Той видя цифрите на екрана на компютъра. Борсата в Ню Йорк все още не беше отворена, така че информацията вероятно се отнасяше до чуждестранните компании. Никей. Повечето от цифрите бяха оцветени в зелено. Това беше добре.

— Тежката промишленост — каза той. — И фармацевтичната компания „Такеда“. Това е добра инвестиция. Всеки може да види...

Къртис беше свит като зародиш до стената, изпитото му лице беше омазано с кафявите цветове на войната, задникът му — затънал в изпражненията, а мръсните му ръце — подпрени върху коленете. Заспа в това положение. И започна да сънува.

Къртис седеше в хола. Бетси беше жива. Тя беше легнала на любимото си място — между ниската масичка и телевизора. Дремеше. До лапата ѝ имаше наръфана топка за тенис.

— Бетс! — каза той. — Събуди се и донеси дистанционното!

Тя се надигна тежко. Вече не беше пъргава като преди. Закачените за нашийника ѝ плочки издрънчаха.

Плочките издрънчаха.

Плочките.

Той се събуди и изпъшка. Наведе се наляво и протегна ръка. Като че ли искаше да вземе дистанционното или да докосне мъртвото куче.

Ръката му се отпусна върху коляното. Не се изненада, че по лицето му се стичат сълзи. Вероятно се беше разплакал още преди да осъзнае, че това е сън. Бетси беше мъртва, а той седеше върху купчина лайна. Ако това не беше достатъчна причина да се разплаче, тогава какво беше.

Той отново погледна овалния отвор отгоре. Забеляза, че е доста по-светъл отпреди. Трудно му беше да повярва, че е спал известно време, но очевидно точно това се беше случило. Най-малко един час. Едва ли някой знаеше какви отрови дишаше той, но...

— Не се тревожи, мога да се справя с отровния въздух — каза той. — Та нали съм вещица.

Независимо от качеството на въздуха сънят беше прекрасен. Изключително реален. Дрънченето на онези плочки...

— Мамка му — прошепна той и ръката му се плъзна към джоба. Беше сигурен, че при падането е изгубил ключа от веспата и че ще му се наложи да го търси по дъното, да преравя лайната на оскъдната светлина, идваща от дупката на тоалетната и от цепнатината. Ключът обаче беше в джоба. Там бяха и парите, но те нямаше да му свършат никаква работа тук долу. Клипсът също нямаше да му свърши никаква работа. Той беше златен, доста ценен, но напълно безполезен в момента. Безполезен беше и ключът от веспата. На халката обаче имаше още нещо. Нещо, което пораждаше противоречиви чувства у него всеки път, когато го погледнеше. Идентификационната плочка на Бетси.

Тя носеше две плочки, но точно тази той откачи от нашийника, преди да я прегърне за последно и да предаде тялото ѝ на ветеринаря. Другата плочка удостоверяваше, че Бетси е ваксинирана, а на тази имаше по-лична информация. Беше правоъгълна и на нея пишеше:

БЕТСИ

КЪРТИС ДЖОНСЪН

ГЪЛФ БУЛЕВАРД №19

ОСТРОВ ТЪРГЪЛ

Е, не беше отвертка, но пък беше тънка и беше направена от неръждаема стомана. Къртис смяташе, че може да му послужи. Той каза още една молитва. Неговият случай потвърждаваше твърдението, че когато един атеист е натясно, той започва да вярва в Господ. Той пъкна края на плочката в прореза на единия от хлабавите винтовете.

За изненада на Къртис винтът не оказа съпротива, а се завъртя веднага. Стреснат от неочаквания успех, той изтърва плочката. Започна да я търси опипом. След като я намери, отново я мушна в прореза и започна да върти. Останалата работа свърши на ръка. Докато изваждаше винта, на лицето му цъфна невярваща усмивка.

Преди да се насочи към винта в левия край на цепнатината (тя вече беше с пет сантиметра по-дълга), той поизчисти плочката в мръсната си риза, а след това я целуна.

— Ако се получи, ще те поставя в рамка. — След кратко колебание добави: — Ще се получи, нали?

Той пъкна плочката в прореза и завъртя. Този винт беше постегнат от първия, но не чак толкова, защото излезе сравнително бързо.

— Господи! — прошепна Къртис. Отново плачеше; беше се превърнал в църцорещо кранче. — Ще се измъкна ли оттук, Бетс? Наистина ли?

Той се премести наляво и се захвана със следващия винт. Продължи по същия начин — първо отдясно, после отляво; първо отляво, после отдясно; първо отдясно, после отляво. Почиваше си, когато ръката му се умореше. Стъгваше я и я тръскаше, докато мускулите му не се отпуснеха. Вече беше прекарал на това място двайсет и четири часа, нямаше смисъл да нервничи. Не искаше да рискува да изтърве плочката отново. Вероятно щеше да я намери без проблеми, но все пак не искаше да рискува.

Първо отдясно, после отляво; първо отдясно, после отляво; първо отдясно, после отляво.

Наближи пладне и резервоарът се нагорещи. Миризмата ставаше все по-тежка и по-отвратителна, но пък цепнатината се разширяваше. Къртис напредваше, приближаваше се до спасението, но в същото време се стараяше да не прибързва. Беше важно да не прибързва и да не се щура като изплашен кон. Да, защото можеше да се прецака, но и защото достойнството му беше понесло тежък удар.

Майната му на достойнството. С търпение всичко се постига.

Първо отдясно, после отляво; първо отдясно, после отляво; първо отдясно, после отляво.

Малко след пладне шевът на дъното на тоалетната се изду. Прибра се, а после пак се изду. След известно време се появи пролука с дължина около метър и петдесет, зад която се показа темето на Къртис Джонсън. То се скри, след което се чу тракане и драцене. Той продължаваше да работи, махайки по още три винта от всяка страна.

Когато шевът се отвори отново, омазаната с кафеникава каша глава на Къртис продължи да се промушва напред. Бузите и устата му се бяха разкривили така, сякаш върху тях действаше огромно налягане. Едното му ухо се беше разранило и кървеше. Той изкрещя, приритвайки с крака. Беше се уплашил, че ще се заклеци. Въпреки паниката усета колко сладък е въздухът отвън. Топъл и влажен, най-добрият, който беше дишал някога.

Когато се измъкна до раменете, той се отпусна, дишайки тежко. Гледаше смачканата кутийка от бира, която блещукаше в бурените. Приличаше му на мираж. След това той вдигна глава, изръмжа и се оттласна. Жилите на врата му се бяха изпънали като струни. Краищата на процепа раздраха ризата му. Той не забеляза това. Точно пред него имаше едно хилаво борче. Той протегна ръка и сграбчи основата на тънкото му стебло. Повтори упражнението и с другата си ръка. Почина си за миг, осъзнавайки, че раменете му са ожулени до кръв, а после пририта с крака и се издърпа напред.

Помисли си, че малкото дръвче ще се изтръгне с корените, но то издържа. Силна болка проряза задните му части, когато процепът, през който се опитваше да се промъкне, разкъса панталоните му и ги смъкна надолу. За да може да се освободи, той трябваше да продължи да дърпа и да се извива. Маратонките му се му се изхлузиха. Когато

резервоарът най-накрая пусна краката му, Къртис все още не можеше да повярва, че е свободен.

Той се претърколи по гръб. Като се изключи чорапът, който все още беше на крака му, и усуканите, разкъсани долни гащи, под които се виждаше разкъравеният му задник, той беше гол. Взря се с широко отворени очи в синьото небе. Започна да крещи. Прегракна, преди да осъзнае какво крещи.

— Аз съм жив! Аз съм жив! Аз съм жив!

След двацет минути се изправи на крака и закуцука към изоставения фургон, който беше монтиран върху бетонни блокчета. Една голяма локва, която се беше образувала след вчерашния порой, се криеше под сянката му. Вратата беше заключена, но до дървените стъпала се търкаляха още блокчета. Едно от тях беше счупено на две. Къртис взе по-малкото парче и започна да блъска ключалката. Вратата потрепери и се отвори, изпускайки навън струя застоял въздух.

Преди да влезе, той се обърна и огледа тоалетните от другата страна на пътя. Пълните с вода дупки отразяваха синьото небе. Приличаха на парчета от счупено мръсно огледало. От петте тоалетни три бяха изправени, а останалите две лежаха в канавката. За малко да загине в тази отляво. Въпреки че стоеше тук само по скъсани гащи и един чорап и че целият беше в лайна и рани, всичко вече му се виждаше нереално. Просто лош сън.

Офисът беше полупразен или по-скоро — опоскан няколко дена преди затварянето на обекта. В продълговатото помещение имаше бюро, два стола и кушетка. В дъното бяха нахвърлени кашони с вестници. Там имаше още пращен фискален апарат, неработещ хладилник, радио и въртящ се стол, на гърба на който беше залепена бележка. На нея пишеше: „ВСИЧКИ С ИЗКЛЮЧЕНИЕ НА ДЖИМИ!“

Имаше и шкаф, чиято врата беше открената. Преди да провери какво има в него, Къртис отвори хладилника. Вътре забеляза четири бутилки с минерална вода. Едната от тях беше полупразна. Взе една от пълните бутилки и я пресуши. Водата беше топла, но имаше райски вкус. Внезапно стомахът му се сви. Той се втурна към вратата, хвана се за касата и повърна водата встрани от стълбите.

— Гледай, мамо! Вече не е нужно да си бъркам в гърлото! — извика той. По мръсното му лице се стичаха сълзи. Можеше да повърне и на пода на изоставения фургон, но не искаше да дели една

стая със собствените си телесни течности. Не и след това, което му се беше случило.

Вече няма да си върша работата в тоалетната. Ще си прочиствам червата с клизма.

Той изпи втората бутилка по-бавно. Този път успя да задържи водата. Докато преглъщаше, надникна в шкафа. В ъгъла бяха струпани два мръсни панталона и няколко също толкова мръсни ризи. Помисли си, че вероятно е имало пералня на мястото на купчината кашони. Или в друг фургон, който е бил преместен някъде другаде. Не му пукаше за това. Интересуваха го двата работни комбинезона. Единият висеше на телена закачалка, а другият — на кука, закована на стената. Който беше на куката, изглеждаше твърде голям, но този на закачалката вероятно щеше да му стане. Така се и получи, макар че се наложи да навие крачолите. Помисли си, че прилича на фермер, който е хранил прасета, а не на преуспял борсов спекулант. Тази дреха обаче щеше да му свърши работа.

Къртис можеше да се обади в полицията, но чувстваше, че това удоволствие изобщо не е достатъчно, не и след всичко, което беше преживял. Изобщо не беше достатъчно.

— Вещиците не се обаждат в полицията — каза той. — Не и ние... гейовете.

Скутерът беше там, където го беше оставил, но Къртис все още не искаше да тръгва. Поради една-единствена причина — много хора щяха да видят лайнян човек, яхнал веспа грантуризмо. Не смяташе, че някой от тях ще се обади на ченгетата... но щяха да се смеят. Къртис не искаше да го виждат и не искаше да му се смеят. Дори и зад гърба му.

А освен това беше уморен. Никога не се беше чувствал толкова уморен. Той легна на кушетката и подложи едната от възглавниците под главата си. Беше оставил вратата на фургона отворена и лекият ветрец полъхваше, галейки мръсната му кожа с нежните си пръсти. Сега той не носеше нищо друго освен работния комбинезон. Преди да го навлече беше махнал мръсните гащи и чорапа.

Изобщо не усещам миризмата си. Не е ли удивително това.

След това заспа дълбоко. Сънува как Бетси му носи дистанционното. Плочките на нашийника ѝ подрънкваха. Той взе

дистанционното от устата ѝ, а когато го насочи към телевизора, видя, че Шибаняка наднича през прозореца.

Къртис се събуди след четири часа. Потеше се. Целият се беше схванал. Отвън изтрещя гръмотевица, която оповести приближаването на следобедната буря. Той се дотътри до вратата и заслиза по стълбите. Странично, като болен от артрит старец. Така и се чувстваше — като болен от артрит старец. След това седна на земята. Поглеждаше ту към притъмняващото небе, ту към тоалетната, от която се беше измъкнал.

Когато заваля, съблече комбинезона и го хвърли във фургона, за да не се намокри. Гол под дъжда, той гледаше нагоре и се усмихваше. Усмивката му не потрепна дори когато една гръмотевица изтрещя наблизо. Толкова близо, че въздухът се изпълни с миризма на озон. Чувстваше се в безопасност.

Студеният дъжд отми част от мръсотията, а когато започна да спира, Къртис с бавни крачки се върна във фургона. След като се подсуши, отново навлече комбинезона. Лъчите на следобедното слънце започнаха да се промъкват през разкъсаните облаци. Той бавно се изкачи по хълма и стигна мястото, на което беше паркирана веспата. Държеше ключа в дясната си ръка. Плочката на Бетси, вече доста надраскана и очукана, беше притисната между палеца и показалеца му.

Веспата не беше свикнала да я оставят под дъжда, но тъй като беше добро добиче, при втория опит запали. Двигателят ѝ започна да пърпори по обичайния добродушен начин. Къртис я възседна бос и гологлав, приличащ на палав дух. Той се отправи към остров Търтъл. Вятърът рошеше мръсната му коса и издуваше крачолите на работния комбинезон. По пътя не срещна почти никакви коли. Мина по главния път, без никой да го забележи.

Помисли си, че няма да е зле да изпие няколко аспирина, преди да отиде при Грънуолд, но се чувстваше прекрасно.

В седем часа вечерта от следобедната буря нямаше и следа. След около час обитателите на остров Търтъл щяха да се съберат на брега, за да гледат залеза. Очакваше се и Грънуолд да е сред тях. Засега обаче той лежеше с притворени очи във ваната на двора. До ръката му имаше чаша джин с тоник. Беше взел обезболяващо, преди да влезе във ваната, знаеше, че то ще му е от полза, когато дойдеше време за кратката разходка до брега. Той обаче беше дълбоко удовлетворен, така че почти нямаше нужда от обезболяващи. Това вероятно щеше да се

промени, но засега се чувстваше прекрасно. Да, беше фалирал, но имаше достатъчно заделени пари. Щяха да му стигнат, колкото и време да му оставаше. Най-важното — той се беше погрижил за педераста — за този, който беше виновен за всичко. Гадната вещица беше м...

— Здравей, Грънуолд! Здравей, Шибаняко!

Очите на Грънуолд рязко се отвориха. Един тъмен силует стоеше между него и залязващото слънце. Сякаш беше изрязан от черна хартия. Или от траурен креп. Приличаше на Джонсън, но нямаше как да е той. Джонсън беше заключен в съборената тоалетна. Той или беше мъртъв, или умираше. Освен това мазен тип като него, който винаги се контеше, не би облякъл работни дрехи. Това беше сън, нямаше как да не е. Но...

— Буден ли си? Добре. Трябваш ми буден.

— Джонсън? — с мъка успя да прошепне Грънуолд. — Не си ти, нали? — Точно в този момент тъмната фигура помръдна и слънчевите лъчи осветиха едно разранено лице. Грънуолд се убеди, че това е съседът му. А какво държеше той в ръката си?

Къртис видя към какво гледа Шибаняка и услужливо се извъртя още малко, за да може слънцето да освети и предмета. Грънуолд осъзна, че това е сешоар. Това беше сешоар, а той седеше в пълна с вода вана.

Хвана се за ваната, канейки се да излезе навън, но Джонсън стъпи върху ръката му. Грънуолд изпищя и дръпна ръката си. Джонсън беше бос, но беше успял да му причини болка, натискайки силно с петата си.

— Искам да седиш там, където си сега — каза Къртис и се усмихна. — Сигурен съм, че и на теб ти се иска нещо подобно, но аз се измъкнах, както може би забелязваш. Даже ти донесох подарък. Минах през къщи, за да го взема. Ползван е малко, но се надявам се, че ще го приемеш. По пътя за насам дори премахнах полепналите по него косъмчета от гей. Всъщност минах през задния двор. Добре, че не беше пуснат ток по глупавата ограда, с помощта на която уби кучето ми. Ето, дръж! — Пусна сешоара във ваната.

Грънуолд изкрещя и се опита да го хване, но не успя. Сешоарът цопна вътре, а след това потъна. Струите вода започнаха да го въртят на дъното. Уредът се удари в кльоцавите крака на Грънуолд и той

отскочи назад. Болният мъж продължи да крещи, мислейки, че ще го удари ток.

— Не се плаши — каза Джонсън. Продължаваше да се усмихва. Свали едната презрамка на работния комбинезон, а след това и другата. Дрехата се смъкна до глезените му. Беше гол. По ръцете и бедрата му все още имаше мръсни петна. В ямката на пъпа му се беше настанила някаква кафеникава бучка. — Не беше включен. Дори не съм сигурен, че има нещо вярно в легендите за изтърваните във вана сешоари. Все пак трябва да си призная, че ако имах разклонител, щях да направя експеримент.

— Разкарай се от тук — изръмжа Грънуолд.

— Не — отговори Джонсън. — Нямам такова намерение. — Усмивката не слизаше от лицето му. Грънуолд се зачуди дали съседът му не се е побъркал. При подобни обстоятелства той самият вероятно щеше да се побърка. Как беше излязъл? Как, по дяволите, беше излязъл?

— Дъждът отми по-голямата част от лайната, но все още съм доста мръсен. Сигурно забелязваш. — Джонсън погледна загнездилата се в пъпа му бучка, чопна я с пръст и я метна небрежно към ваната.

Тя кацна върху бузата на Грънуолд. Кафява и смърдяща. Лайнияна. Той изкрещя отново, този път от погнуса.

— Той стреля и бележи — каза Джонсън, усмихвайки се. — Не е много приятно, нали? И въпреки че вече не усещам миризмата, аз не искам да ги гледам нито минута повече. Така че бъди добър съсед и ме пусни във ваната.

— Не! Не можеш...

— Благодаря — рече Джонсън, усмихвайки се, и скочи във ваната. Водата се разплиска. Грънуолд усети миризмата му. Страшна воня.

Отдръпна се в другия край на ваната. Кльощавите му пищялки изскочиха над разпенената вода. Тенът на краката му изглеждаше неестествен, сякаш беше навлякъл найлонов чорапогащник. Той праметна ръка над ръба на ваната. В този момент Джонсън го сграбчи за врата с разранената си, но ужасно силна ръка и го дръпна във водата.

— Не, не, не, не! — каза с усмивка Джонсън и придърпа Грънуолд към себе си. Малки черно-кафяви парченца танцуваха по

повърхността на разпенената вода. — Ние гейовете рядко се къпем сами. Сигурно знаеш това. В интернет го има. А гей вещиците? Никога!

— Пусни ме!

— Може би. — Джонсън го прегърна. Ужасяваща интимна прегръдка. Все още миришеше на кенеф. — Първо обаче трябва да се запишеш в курсовете за гмуркане на гейовете. Нещо като пречистване. Ще отмие греховете ти. — Усмивката му се превърна в озъбена гримаса. Грънуолд разбра, че ще умре. Не в леглото си с размътена от лекарствата глава, а точно тук. Джонсън смяташе да го удави в собствената му вана. Последното нещо, което щеше да види, преди да умре, бяха малките парченца мръсотия, които плуваха на повърхността.

Къртис сграбчи кокалестите рамене на Грънуолд и ги натисна надолу. Грънуолд се съпротивляваше, ритайки с крака. Оредялата му коса се поклащаше под водата, а от големия му крив нос излизаха сребристи балончета. Къртис изпитваше силен копнеж да го задържи така... и можеше да го направи, защото самият той беше силен. Преди време на Грънуолд вероятно нямаше да му е трудно го пребори дори с една ръка, без значение, че беше много по-възрастен. Това време обаче беше отминало. Сега той беше просто един болен Шибаняк. Поради тази причина го пусна.

Грънуолд изплува на повърхността. Кашляше и се давеше.

— Ти си прав! — изкрещя Къртис. — Това бебче лекува всякакви болки! Ти обаче не ми обръщай внимание. А ти? Искаш ли да се гмурнеш отново? Това е добре за душата. Според повечето религии.

Грънуолд поклати глава. От рядката му коса и гъстите му вежди изхвърчаха капки вода.

— Тогава просто не мърдай от тук! — каза Къртис. — Стой тук и слушай! Това май няма да ни е нужно, нали? — Пъхна ръката си под крака на Грънуолд. Той трепна и изскимтя. Къртис улови сешоара и го метна назад през рамото си. Уредът се изтъркаля под някакъв стол.

— Скоро ще си тръгна — каза Къртис. — Връщам се вкъщи. Ти, ако искаш, отиди да гледаш залеза. Искаш ли?

Грънуолд поклати глава.

— Не? Изненадваш ме. Мисля, че вече си видял най-хубавите залези, съседе. Мисля, че хубавите дни вече са зад теб, и затова те

оставям да живееш. А знаеш ли каква е иронията в цялата тази работа? Ако ме беше оставил на мира, щеше да получиш каквото искаше. Защото аз вече бях заключен в кенеф и дори не знаех това. Не е ли странно?

Грънуолд не отговори, само го погледна с уплашените си очи. С уплашените си и изпълнени с болка очи. Къртис вероятно щеше да изпита съжаление към него, ако споменът за тоалетната не беше толкова ярък. Зяпналият капак на тоалетната. Лайното, което падна в скута му.

— Отговори ми, иначе отново ще се гмурнеш!

— Странно е — изръмжа Грънуолд, а след това започна да кашля.

Къртис го изчака търпеливо. Вече не се усмихваше.

— Да, така е — каза. — Странно е. Цялата тази работа изглежда странна, ако я погледнеш под правилния ъгъл. Аз мисля, че го направих.

Той се изправи и излезе от ваната, осъзнавайки, че се движи с лекота, която Шибаняка вече не притежаваше. Под верандата имаше шкаф. Там намери кърпи. Взе една от тях и започна да се подсушава.

— Виж какво. Можеш да се обадиш в полицията и да кажеш, че съм се опитал да те удавя във ваната. Ако го направиш обаче, всичко ще излезе наяве. Ще прекараш остатъка от живота си по съдилищата, а ще трябва да се справяш и с другите си проблеми. Ако се откажеш, нещата ще се уравновесят. Уредът ще е занулен. С тази разлика, че аз ще те наблюдавам как гниеш. Един ден ти ще миришеш като тоалетната, в която ме заключи. На хората ще им мирише на кенеф, а и ти самият ще усещаш миризмата.

— Преди това ще се самоубия — изсумтя Грънуолд.

Къртис отново обличаше работния комбинезон. Тази дреха му харесваше. Изглеждаше му подходяща за човек, който седи пред компютъра и следи цените на акциите. Може би щеше да отиде в близкия супермаркет и да си купи пет-шест бройки. Новият, необременен психически Къртис Джонсън — човек, който не се срамува да носи работни дрехи.

Докато наместваше втората презрамка, се поколеба за момент.

— Можеш да го направиш, та нали имаш пистолет. Онзи големият. — След като се облече, се надвеси над Грънуолд. Болният

мъж продължаваше да седи във ваната и да гледа стреснато. — Това също ще е приемливо. Може би ще събереш кураж, но когато става въпрос за такова нещо... знае ли човек. Във всеки случай аз ще се ослушвам много внимателно за изстрел.

Къртис си тръгна. Не мина през задния двор, а излезе на пътя. Ако завиеше наляво, пътят щеше да го отведе право вкъщи, но той зави надясно — към брега. За пръв път след смъртта на Бетси му се прииска да види залеза.

Два дена по-късно, докато седеше пред компютъра и следеше с интерес котировките на „Дженерал Илектрик“, чу силен гръм. Не беше включил уредбата, така че звукът беше съвсем ясен и чист. Той остана на мястото си. Ослушваше се, а главата му беше леко наклонена на една страна. Нямахше да последва втори изстрел.

Ние вещиците ги знаем тези работи.

Госпожа Уилсън влетя в кабинета, държейки кърпа в едната си ръка.

— Това приличаше на изстрел — каза тя.

— А може и да е изгърмяло гърнето на някой автомобил — отговори ѝ той с усмивка на уста. След премеждието в Дъркин Гроув, често се усмихваше. Помисли си, че сегашната му усмивка не е същата като тази от ерата на Бетси.

По-добре такава усмивка, отколкото никаква. Нали така?

Госпожа Уилсън го гледаше недоверчиво.

— Ами... сигурно. — Тя се насочи към вратата.

— Госпожо Уилсън.

Тя се обърна.

— Ще напуснете ли работа, ако си взема друго куче? Малко кученце?

— Да напусна заради някакво пале? Ще ти трябва огромен пес, за да ме изпъдиш.

— Те имат склонност да ръфат каквото им попадне, нали разбирате. А и невинаги... — Той замълча за момент, представяйки си мрачната утроба на резервоара. Адът.

Госпожа Уилсън гледаше любопитно към него.

— Те не използват винаги тоалетната — довърши Къртис.

— Щом човек ги приучи, те обикновено не правят бели — каза тя. — Особено когато климатът е топъл като тукашния. А и ти имаш

нужда от другарче, господин Джонсън. Напоследък... да си кажа правичката, се тревожех малко за теб.

Той кимна.

— Да, бях затънал до гуша в лайна, така да се каже. — Той се засмя, но когато видя изражението ѝ, спря да се смее. — Извинете ме.

Тя го перна с кърпата, за да му покаже, че е извинен.

— Не чистокръвно този път. От приют. Някое изоставено, изтормозено животинче.

— Прекрасна идея — каза тя. — Как само ще припка наоколо.

— Чудесно.

— Наистина ли мислиш, че е било гърне на кола.

Къртис се облегна назад и се престори, че мисли. — Вероятно, но нали знаете, че господин Грънуолд е много болен. — Зашепна: — Рак.

— О, Господи! — възкликна госпожа Уилсън.

Къртис кимна.

— Не мислиш, че би могъл?...

Цифрите на екрана бяха изместени от скрийнсейвъра — пейзажи от остров Търтъл. Къртис стана, отиде до госпожа Уилсън и взе кърпата от ръката ѝ.

— Не, не мисля, но няма да е зле да отидем да проверим. Все пак сме съседни.

[1] Артър Ивлин Уо — английски писател, известен със сатиричните си романи. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.